

GEARMEN

© RAFAEL SANTY
2009

O(Ó?)MLUVA

Tuto knihu jsem začal psát 1. 1. 2003, vlastně ani nevím proč. Kdesi jsem slyšel, že spisovatelé na otázku, proč knihu napsali, běžně odpovídají, že jednoduše nemohli přestat. A já jsem tehdy prostě nemohl nezačít.

Kdybych byl věděl, kolik práce mne čeká a kolik lidí budu ještě otravovat, asi bych si to rozmyslel a věnoval se něčemu bohuľibějšmu. Knihkupectví stejně přetékají záplavou knih, a pokud by je měl člověk všechny přečíst, jeden život by mu na to rozhodně nestačil. Přesto mám tu drzost a myslím si, že jsem – pardon, nyní bych se zpronevěřil svým zásadám –, že JSME (a o tomto množném čísle nikdo, kdo psal nebo tvořil, určitě nebude pochybovat) vykročili trochu jiným směrem, než kudy se ubírají cestičky zavedených myšlenkových schémat.

V úvodu či závěru svého díla autoři obvykle umísťují poděkování kamarádům, spolupracovníkům a známým za pomoc. Na rozdíl od nich považuji za svou povinnost omluvit se.

Nejvíce se musím omluvit své milované Elišce za spoustu večerů, kdy jsem se pravda fyzicky vyskytoval, avšak byl jinak duchem nepřítomen a myšlenkami velmi vzdálen. Omlouvám se jí i za to, že ona jediná musela přetrpět tu hrůzu a přečíst mou knihu v surové podobě, bez korektur obou níže jmenovaných dam.

Omlouvám se paní Haně Lederbuchové za to, že jsem odpoutal její pozornost od mnohem příjemnějších zájmů, zejména mužů, a v roce 2004 jí vnutil první verzi knihy. Ačkoli se vyjádřila, že tak mizernou a hrubkami výperkovanou literaturu ještě neviděla, prokousala se první korekturou formou přátelského gesta.

Taktéž se musím omluvit paní Dagmar Guhryové za znásilnění její veskrze citlivé duše jazykomila. V roce 2005 mi „jemně“ sdělila, že příšernější zápletky a rozvleklé akční scény nečetla, poněvadž jsem ji však potěšil svými úvahami a lyrickým líčením atmosféry, tak se do toho pustí a dílo dokoná. Dokonala sice až v roce 2008, ale jako přátelskou výpomoc, již si zaplnila dlouhé večery, které by jinak věnovala svým nejoblíbenějším zábavám, například zesměšňování spoluobčanů, rýpání do skrytých bolestí a bolístek, rozcupování dílek ostatních autorů a jiným kulišárnám ďáblova písleto.

A nakonec se chci omluvit paní Svatavě Vyhnalové, že musela překonat svou nesmírnou nechuť k překladu knihy do angličtiny všeobecně a někdy i odpor k mnou používaným výrazům, mnohdy také k popisovaným scénám. Ovšem vzhledem k tomu, že jsem anglický překlad doposud neautorizoval, mohu se pouze domnívat, že většinu z nich buď vypustila, nebo předělala dle svých představ obdobně, jako mým HAUZÁKŮM přidělila anglické „flatee“ a VÍCEMĚRNÝM novotvar „plusdee“.

A nejlepší nakonec. Takže věnování: Knihu věnuji mojí mamince, protože určitě už nemá co číst a na Vánoce se tak dobře v posteli čte.

R. S.

2009

Anareta

Celý život jsem cítil, že je svět jiný, že by se některé věci neměly stávat, nebo by se měly stát jinak. Pořád jsem hledal ten spravedlivý svět. Od mládí. Když jsem byl kluk, žil jsem s představou, že pokud se ta spravedlnost a to správné neprosadí samo, musím tomu pomoci. Pověštinou jsem při své snaze dostal přes nos. Nikdy mne ale nenapadlo, že vyústění přijde tak, jak přišlo, a že bude mít takovou podobu. Když jsem byl starší, snažil jsem se hledat ten svět někde jinde. Jednou to bylo v hudbě, zejména s tajemnými motivy, jindy zase v barvách a plátně. Ano, mými koníčky byly hudba i malování. Jenže lidé říkali, že jsou mé obrazy depresivní a že je z nich přepadá smutek. Nevím, možná mají pravdu, já však malovat nepřestanu. Ale měl bych příběh zahájit tam, kde začal – tedy v našem čase. Ano, musím říci v našem čase, protože příběh, který budu vyprávět, se odehrává mimo čas, a aby byl pochopitelný, musím ho proto v čase vyprávět.

Považuji se ve svém životě za poměrně úspěšného muže. Vlastním prosperující firmu a netrpím materiálním nedostatkem. Dokonce mne – z určitého zorného úhlu – mohou lidé považovat za zbohatlého zazobaného povaleče. Každý víkend odjíždím z Prahy do západočeských lesů. Mám tam chatu kousek od Rokycan. Miluji lesy! Co žiji v Praze, tak mi lesy chybí. Proto jsem byl rád, že jsem se mohl do jejich blízkosti vrátit. Není nic krásnějšího než sledovat v ranním lese, a lhostejno, zda v zimě, nebo v létě, jak spolu bojují chlad a vlhko noci a teplo a světlo probouzejícího se nového dne. Jak se páry převalují a zahalují lesní stromy do tajemného pláště. Také jsem vždy tušil, že za tou krásou musí být ještě nějaká další, skrytá, že tohle je jenom vrchol ledovce. A toto tušení mne skutečně nezklamalo.

Dost často zůstávám na chatě sám, pouze s myšlenkami a se sklenkou whisky, před zapáleným krbem přemýšlím. Pak se zvednu, zajdu se podívat do lesa, zdali se stromy nezměnily (ale promiňte, tady by skutečně mělo být měkké i, jazykovědci se totiž hrubě mýlí, když přiřazují stromy k neživotným vzorům skloňování, dobře, uznávám, je to letitý zvyk) a jestli mají pořád stejnou náladu. Nikdy nemají dvakrát stejnou, ujišťuji vás. Nejhorším okamžikem celého týdne je neděle večer. Musím totiž překontrolovat chatu, všechno pozavírat a odjet zpět do Prahy. Tak tomu bylo pravidelně až do letošního roku.

Letos v zimě jsem býval na chatě sám častěji než kdykoli předtím a jezdil jsem zpět do Prahy i v jiné dny. Častěji jsem na chatě přespával i přes týden. Pravda, měl jsem hodně práce, dřel jsem od rána do noci, tak jsem využil každou příležitost pro své chvíle přemýšlení na chatě. Pochopitelně, život s člověkem zatočí tak, že mnohé

sny, nebo pocity a tušení z mládí ustoupí do pozadí a nejsou v mozku na první pohled patrné. Jenže v podvědomí, v některé z tajných zásuvek mozkových závitů, zůstávají a možná i zrají a čekají na okamžik, kdy budou znovu odhaleny nebo jich bude zapotřebí.

Právě jsem zamkl chatu a udělal poslední obchůzku, abych se přesvědčil, že jsou všechna okna a dveře zavřená, že nikde nic nehoří ani nekouří. Auto bylo nastartováno. Mohu vám říci, nesnáším, když mne studí promrzlá kůže opěradla, dlouhá cesta přede mnou a zebou mne celá záda. Stál jsem na opačné straně chaty a loučil se pohledem s nočním okolím. Na temných mracích nad Plzní jsem spatřil odlesk města, ale tady jako by žádná civilizace neexistovala. Najednou jsem měl pocit, jako když se něco mění. Neodbytný, neutuchající pocit hraničil s jistotou, že se cosi děje. Nebojím se v lese ani na hřbitově, ale tehdy jsem věděl téměř určitě, že cítím něco mimo viditelný svět. Nepohnul se jediný list na uschlém dubu, nepohnula se ani větvička, jen nad lesem tiše přeletěla sova. Pocit změny se vytratil s posledním mávnutím jejích křídel.

Snad se mi něco zdálo, zavrtěl jsem hlavou, abych se zbavil přeludů, a šel otevřít vrata. Nasedl jsem do auta, pustil si svou oblíbenou hudbu, irské Clannady, a hodlal vyrazit ku Praze. Jezdím stále stejnou cestou kolem svého oblíbeného masivu lesa. Mrzlo a pršelo, dost neobvyklá kombinace, a kapky na silnici okamžitě umrzaly. Jel jsem opatrně – také byste nechtěli zničit auto, na něž jste tři roky vydělávali. Podél silnice, mimochodem bez patníků, se ploužilo několik postav. To opilci přecházeli mezi vesnicemi od hospody k hospodě. Říkal jsem si, že v téhle slotě bych si tu orosenou sklenici klidně odpustil, byť bych byl na tom pivu závislý jakkoliv.

Autem smýkl poryv větru a přední kola sklouzla ke krajnici. Zábleskem světla vrhaného reflektory jsem hned na okraji lesa zahlédl na zlomek vteřiny, na nepatrný okamžik, obrysy nějakého velkého objektu. Jak ale kola zabrala, kužel světla se opět vrátil do původního směru a dešťovou clonou jsem viděl už jen silnici. Musel jsem se určité splést! Vždyť tady stavěli pouze rybník, a na ten jeřáb přece nepotřebovali. Nebo co to vlastně bylo?! Navíc, rybník je na druhé straně silnice. Říkal jsem si, že už blázním, a měl jsem na sebe vztek. Nejenže nedávám pozor, ale ještě popouštím uzdu fantazii a v dešti vidím přeludy.

Ta stavba, ta mi vrtala hlavou! Zabrzdil jsem auto a couval. A během chvíle jsem se nacházel přesně tam, kde jsem spatřil tu podivnou budovu. Anebo věž? Ano, to je to místo, kde pokaždé začne namrzat silnice nejdříve, kde vloni havarovala tři auta na náledí, ačkoli všude kolem bylo nad nulou. Na malém plácku tam parkují auta houbařů. Zastavil jsem a otevřel dveře. Do obličeje mne zasáhla studená sprška. Okamžitě jsem měl mokré nejen obličej a vousy, ale i rolák. No, vousy, mám takové strniště, nehřeje, ale zato se v něm dobře držela ta ledová voda. To byl tedy pěkně pitomý nápad jít na začátku zimy obhlížet kus lesa, když ho znám tak podrobně a tykám si tam snad s každým stromem. Přesto jsem vylezl. Nedávno zakoupený kožený kabát sahající až ke kotníkům jsem nechal ležet na zadní sedačce. Nebylo ho už třeba, stejně jsem byl

mokrý. Zašel jsem pár metrů do lesa. No samozřejmě! Kdosi tady pohodil část dvířek od ledničky. A jak dopadlo na mokrou hranu světlo auta, paprsek se pravděpodobně odrazil a vytvořil na zlomek sekundy iluzi čehosi vysokého. Tenhle trik používám často u svých obrazů. No nic, alespoň měl ten zrakový klam nějaký reálný základ.

Úplně promočený, ale spokojenější jsem usedl za volant, rozsvítil světla a rozjel se. Pochopitelně, okno se zevnitř ihned orosilo. Viděl jsem těch pár metrů před sebou jako v mlze. Jel jsem pomalu, silnice se trochu klikatila a nebylo vidět do další zatáčky. Zdálo se mi, jako by déšť ještě zhoustl a také se víc setmělo. Husté mraky propouštěly temné šedé světlo, jen o něco málo světlejší než černá zeď lesních stromů. No, a na tomto temném podkladu bylo zcela nemožné přehlédnout ruku, která stopovala. Sakra, a to jsem se zavázal, že nikoho nebudu brát! Ať si lidičkové pomůžou sami, mně také nikdo nepomohl! No jo, ženská, ŽENSKÁ jedna pitomá! To ale musela jít pěkných pár kilometrů lesem. Zplihlé dlouhé a zřejmě světlé vlasy jí spadaly po zádech jako ztrouchnivělý přehoz na postele. A co to má na sobě? Dneska ty holky opravdu nevědí, co by na sebe navěsily. Už jsem si zvykl, že boty mívají, když ne okované, tedy určité těžší než má vojenská bagančata, že svrchní plášť nebo bunda jsou zaručeně kratší než svetr pod nimi, takže ten odporně, ale podle poslední módy „elegantně“ vyčuhuje, a přes to přehazují starý pléd, který rozhodně s tím vším barevně neladí.

Moje stopařka měla starobyle vyhlížející boty a její plášť promočený skrz naskrz se už tu a tam leskl zmrzlým ledem. No, ještěže nezastavím, to by ta kůže v autě dopadla. Najednou jsem ucítil, že auto samo brzdí. Překvapeně jsem zíral na své ruce, které automaticky spustily ukazatel směru, a na nohy, které se sešlápaly pedál brzdy a spojku, a opět na ruku, jak vyrazuje. Ta automatická souhra, jež pokaždé probíhá bez mého zjevného soustředění, právě teď proběhla i bez mé vůle. Prostě si tělo zase jednou dělalo, co chtělo. Musel jsem se tomu zasmát. Tak dobrá, vyplním si tedy modré okénko dobrého skutku a „babču“ svezu. Moment, jak si mohu být jistý, že je to „babča“? Neviděl jsem jí do tváře, a přesto jsem o ní celou dobu uvažoval jako o mladé praštěné dívce. V tu chvíli její ruka otevřela dveře mého auta a ona strčila hlavu dovnitř. Mokré vlasy se přilepily na obličej, takže rysy nebyly vidět, spatřil jsem jenom temné hluboké a neuvěřitelně zvláštní oči. Kabát měl předpotopní střih, vsazenou kapuci a jakési zdrhovadlo u krku. Pod ním jsem viděl šaty neurčité barvy a neznámého materiálu, skoro jsem si říkal, že je to jutový pytel.

„Můžete mě kousek vzít?“ ozval se tichý melodický hlas.

„Kam to bude, vážená dámo?“ zeptal jsem se na oplátku.

Aniž by odpověděla, vklouzla na sedačku a prohlásila: „Je to příhodná muzika, škoda, že to nikdy neviděli.“

Nevěděl jsem sice co a kdo, ale jak jsem řekl, Clannady mám rád, a tak jsem jaksi zapomněl, že mi nesdělila, kam jede.

„Máte ráda irskou hudbu?“ pokusil jsem se pokračovat v přerušném rozhovoru. Další divná věc. Ještě když jsem vozil stopaře, bylo mou specialitou trestat je za to, že

se vůbec se mnou svezou. Povětšinou jsem buď vůbec nemluvil, nebo jsem se snažil udělat jim z jízdy horor, aby si cestu jaksepatří užili, třeba chováním vzbuzujícím strach, nebo tak nějak podobně. Tahle ženská mě však donutila, abych byl milý! Tedy, alespoň se o to pokoušel.

Podívala se na mne zpod přivřených víček a vydechla: „Mám ráda tuhle hudbu.“ Všiml jsem si, že položila zvláštní důraz na slovo „tuhle“.

„Chutná trochu jako brána,“ pokračovala.

Málem jsem trhl volantem. Koho jsem si to proboha zase naložil do auta! Cvoka, už to bylo skoro jisté! Mám v autě některého z těch obecních bláznů! Ach jo, budou tedy problémy! No, ale zkusím to s ní jako s rozumným člověkem.

„Prosím? Řekla jste, že chutná jako brána? Chutná???“

„Jistěže jsem to řekla, vám nepřijde chuť odchodu a příchodu příjemná?“

Byl jsem zmaten. Tak tedy ne blázen, že by praštěná umělkyně?

„Vy studujete nějakou uměleckou školu?“ zeptal jsem se trochu vyveden z konceptu tak, že jsem si doposud ani neuvědomil, kolik je jí vlastně let.

A jak jsem řídil, snažil jsem se bez pohnutí očí soustředit na siluetu postavy, která mi utkvěla v tom úplně posledním koutku viditelného prostoru. Čas od času se přes její obličej mihlo světlo, to jak proti nám jezdila auta. A v tu chvíli vypadala mladě, asi jako středoškolačka. Předem však upozorňuji, že věk u žen nedokážu dobře odhadnout. Mám tendenci je považovat za mladší, než jsou, ale tady to tak skutečně vypadalo. Když ale pruh světla sjel z jejího obličej a zmizel v temnotě, svítily jí z tváře pouze ty hluboké oči. Jako by měly svůj vlastní zdroj světla. Zářily i bez odrazů reflektorů.

„I tak se to dá říct,“ odpověděla a v koutcích úst se objevil trošku ironický náznak úsměvu.

„Promiňte, nemusíme mluvit vůbec, pokud nechcete!“ poznamenal jsem lehce dotčen.

Tak já ji vezmu promrzlou a mokrou a ona si ještě bude hrát na milostpaní. Ať si dělá, co chce. S nemluvením mám své dlouholeté zkušenosti.

„Tím se to nejlépe vysvětluje,“ odpověděla ona.

„Podívejte se, nic proti vám, ale přijde mi trošku jako blbost vysvětlovat cokoliv mlčením. Ale je to váš názor, prosím. A kam tedy vlastně jedete?“

Byl jsem už dost rozmrzelý. Auto mokré a ještě budu ráno poslouchat, koho jsem to zase vezl a že bych s tím měl přestat. A cestu, kterou z chaty do Prahy jezdím, bych si navíc nerad zkazil stopařkou. Měl jsem se držet zásad a nikoho nebrat.

„K Dračí skále, ale nemusíte zajíždět až tam, dojdou těch pár kilometrů sama. Není to daleko.“

„No, to vám tedy pěkně děkuji, jenže já nevím, kde ta vaše Dračí skála je. Já jedu na Prahu a za chvíli budeme na dálnici, takže se, slečno, rozhodněte, kam vlastně chcete.“

„Vždyť vám to říkám! Přece vím, že jedete na Prahu, jinak bych vás nezastavila, ne? Já vám včas řeknu, nebojte!“ uklidňovala mne a ihned se znovu ponořila do mlčenlivého sledování aut projíždějících kolem.

Byla celá nějaká divná, ale pořád jsem si nebyl jist jak. Zastavil jsem jí přece já. Ne že ona mě zastavila. A najednou jsem si uvědomil, že pouhými pár slovy popsala můj pocit neskutečna, když jsem pozoroval své ruce a nohy, jak dělají něco, co jsem já neměl v úmyslu. Hmm, třeba má pravdu, třeba mě opravdu zastavila ona. A uculil jsem se.

„To je dobře, že se umíte taky smát,“ ozvala se, aniž by pohnula hlavou.

Dokonce se mi zdálo, jako by nepohnula ani rty.

„Měla jste pocit, že jsem takový mrzout?“ opáčil jsem.

„Mrzout zrovna ne, ale když někdo není schopen vnímat chuť brány, měla jsem obavy, že jsem se spletla. Vaše reakce na mne jsou taky jiné, než jsem předpokládala. Mám strach, že jste někdo jiný.“

„Jak jiný? Slečno, chcete mi snad říct, že vás někdo poslal, abyste na kohosi čekala, a vy jste si ho spletla se mnou?“

Celá tahle situace mi začala připadat čím dál tím víc absurdní.

„No, ne tak úplně. Nikdo mě nikam neposlal. Šla jsem sama. A když jste zastavil tak, jak jsem si..., byla jsem si téměř jistá.“

Slovesu, které použila, jsem nerozuměl. Znělo jako zavrčení.

„Cože jste si?“ zeptal jsem se. „Nějak jsem to přeslechl.“

„...,“ zavrčení se opakovalo. „Copak neslyšíte? Ještě aby mu tak chyběly smysly a moje snaha bude na nic.“

„Nerozuměl jsem vám to slovo, slyším dobře, i ty vaše poznámky o mých smyslech!“ Byl jsem už opravdu rozčilený.

Ta holka mě vážně vytáčela. A holka to byla. Jak se mnou mluvila, párkrát pohnula hlavou. Měla jemnou pleť bez jediné pihy, vlasy na čele jí trochu uschly a získaly zajímavý lesk. Takhle hebkou pleť mají pouze mladé dívky ještě nezkažené šminkami.

„Tak se hned nevztekejte, nepředpokládala jsem takový nedostatek vcítění.“

Ale ona neřekla VCÍTĚNÍ, tak jsem to pochopil já, nějak mimosmyslově. Řekla „košinek“, a to jsem slyšel docela jasně. Nevím, co ve mně to slovo přeložilo jako vcítění. Celá cesta byla jeden velký omyl, neměl jsem z chaty vůbec odjíždět.

„Ale odjel jste, ne? Jste na cestě, tak si nestěžujte, mnoho lidí na ni ani nevzkročí.“ No tohle už bylo vážně moc! Jsem velmi tolerantní obzvlášť k ženám, ale abych musel poslouchat, jak mi nadává někdo v mém vlastním autě, bylo už příliš. Sešlápl jsem brzdu a zamířil ke krajnici. Ještě jsem chtěl říci, že si tedy může klidně vystoupit do mrznoucího deště, když mě takhle peskuje. Ale co, přece jí neudělám radost, že mě „vytočila“. Prostě ji vykopnu. Zašilhal jsem na sedadlo vedle. Bedlivě mě po očku sledovala. Zastavoval jsem v odstavném pruhu, kolem se přehnalo nějaké auto směrem na Prahu.

„No vidíte a vy jste říkal, že nevíte, kde je Dračí skála. A zastavíte na nejvhodnějším místě. Koukněte, už je vidět!“ mávla neurčitě směrem do lesa.

Měl jsem pocit, že se zablesklo. Ohlédl jsem se, avšak na dálnici prázdnou, jako by se čas zastavil. Nad lesem a nad pruhem dálnice něco viselo. Snad mrak, anebo mlha. Ona stála vedle auta a upravovala si zdrhovadlo u kapuce. Opravdu to snad byla juta, nebo co.

„Nechtěl byste mě kousek doprovodit?“ zeptala se.

Nevěděl jsem, co jí mám na to říci. Byla záhadná. Byla záhadná jako celá dnešní noc. Udělal jsem krok, neviděl jsem si na lýtku, mlha tekla z lesa na odstavný pruh, který už docela zmizel, středový dělicí pruh dálnice také. Chtěl jsem zavřít dveře auta.

„Snad byste si měl vzít plášť, ještě nic neumíte, abyste mohl vyvádět takovéhle kousky,“ usmála se na mne.

Zcela bezmyšlenkovitě jsem sáhl na zadní sedadlo a vytáhl kožený plášť.

„Divné,“ pomyslel jsem si, „světlo v autě se ani nerozsvítilo.“

Zavřel jsem dveře. Šlo mi to nějak lehčeji než předtím.

Znovu se usmála: „Připraven? Tak půjdeme.“

Aniž se ohlédla, vyrazila do lesa, pryč od dálnice, pryč od mého milovaného BMW. Šel jsem za ní jako blázen. Z náspu jsem se ještě naposledy ohlédl. Za mnou zůstala pouze mýtiny bez stromů. Mlhou velmi nezřetelně prosvítaly obrysy střechy auta. Zdálo se, jako když je za nějakým závojem. Po dálnici nebo autech ani stopa. Stejně tak zmizely i sloupy elektrického vedení a ztratil se odlesk světel města na obzoru. Déšť přešel ve sněžení.

„Co budete vlastně dělat u Dračí skály?“ houkl jsem na svou průvodkyni.

„Já už nic, ten zbytek je na vás,“ odpověděla a otočila ke mně obličej. Zuby se jí zablýskly v úsměvu.

„Vy totiž neumíte ochutnat bránu, neumíte ani chutnat barvy, slyšet doteky, a cítit tóny, a ohmatat chutě. A to všechno byste umět měl. Sice nevím, proč právě vy, ale třeba už nikdo jiný není. Kdo ví?“

Už jsem nenašel sílu k odpovědi. Podle mě bychom měli v nejbližších okamžicích narazit na cestu, která se táhne lesem od dálnice jako montážní přípoj na starou silnici Rokycany–Praha. Tam, jak jsem předpokládal, se děvče zasměje, že je doma, a já budu za úplného pitomce. Zdálo se mi to, anebo je to pravda?! Že by sníl tak výrazně zhoustl a mísil se znovu s deštěm? Přitáhl jsem si klopky kabátu blíž ke krku. Na pochod mrznoucím lesem jsem skutečně nebyl dostatečně připraven. Cestu jsem nikde neviděl. Mlha se válela v hustších a hustších chuchvalcích a stromy měly divné tvary. Jako by byly jejich hrdé koruny jakýmsi zakončením něčeho mlžného, neskutečného a stromům nepodobného. Zase ty halucinace! Zřejmě jenom moje obrazotvornost dokresluje vjemy ze skučícího větru a valících se proudů deště se sněhem. Hmmm, asi jsem pod vlivem špatných filmů a televizních zpráv plných brutality a krve.

„No, pokud mě budete chtít zabít, musíte to udělat dřív, než narazíme na starou pražskou,“ houkl jsem směrem, kde jsem předpokládal dívčí postavu.

„To jsem mohla už dávno, ale nemyl se, žádná stará pražská už před námi není,“ ozvalo se ze šera přede mnou a mně se navíc zdálo, že jsem zaslechl tlumený smích.

Neměl jsem nejmenší chuť se s ní hádat, ani komentovat, že mi tyká. Nemám rád familiárnosti a od drzých stopařek už vůbec ne, přesto jsem to spolkl. Zajímalo mne, kam až je holčička schopná zajít.

Začali jsme se škrabat do kopce. Znáám krajinu mezi Rokycany a Prahou velmi dobře, takže jsem věděl, že musíme být dávno za silnicí na Prahu – ale ať jsem namáhal oči sebevíc, nespatriil jsem nikde známku jakékoliv činnosti. Stromy sahaly do výšky pro mne překvapivé a jen velmi nezřetelně jsem viděl úzkou cestu, kudy má průvodkyně zřejmě prošla.

„Moc se loudáš, tvoje boty nepatří mezi nejkvalitnější,“ ozvalo se vedle mne.

Prudce jsem otočil hlavu. Stála opřená o strom, kolem kterého jsem právě prošel. Vůbec jsem si ji nevšiml.

„Jsou dost drahé na to, aby byly kvalitnější než ty vaše!“

Slovo VAŠE jsem schválně zdůraznil, aby si všimla, že mi není moc po chuti její tykání.

„Míra peněz zaručeně není mírou kvality ani mírou potřeby,“ zasmála se a vydala se šikmo vlevo do nejprudšího svahu.

„Už ses vyrovnal s tím, že cesta není, anebo ještě doufáš?“ pokračovala v hovoru.

„Čekám, kam až tuhle komedii chcete hnát. Nepředpokládáte snad, že se leknu, dám vám peněženku a požádám o buzolu na cestu zpátky, že ne? Znáám lesy kolem jako své boty. Takže...“

„...takže mne můžeš dovést až k Dračí skále, že?“ dokončila posměšně mou větu.

„To nemohu, není tu žádná Dračí skála,“ zahuhlal jsem a dýchal si přitom do zkrchlých dlaní.

Zvednutý límec mého kabátu byl pokryt vrstvou ledu a plnil spíše funkci okapu, jímž mi za krk a na záda stékaly proudy ledového deště, než aby mne chránil.

„No, já ti zase nedám buzolu, stejně bys tu teď podle ní zabloudil. A tady odbočujeme, jdeme nahoru do kopce,“ odpověděla a vykročila mezi stromy, kde se bělal matný svit stoupajícího zasněženého svahu.

Stále jsem čekal, kdy narazíme na příkop u asfaltové silnice mezi Rokycany a Holoubkovem. Šli jsme více než hodinu, a pokud jsme dlouho nekroužili lesem, museli jsme jej buď minout, nebo na něj narazíme každým okamžikem. Touto myšlenkou jsem se utěšoval další dvě hodiny. Nenarazili jsme ani na příkop, ani na silnici, a pořád jsme směřovali do kopce. Čas od času jako by se mi v očích rozbřesklo, anebo se nějak prohloubilo vidění – stromy nabyly neznámých obrysů, jejich obvyklé tvary byly jen jakousi čelenkou na čemsi výrazně mohutnějším a stromům zcela nepodobném. Stejně tak sníl a půdu pokrývaly jakési stíny – ne, nebyly to vlastně

stíny, nenacházím to správné slovo k vyjádření toho, jak vypadaly – snad jako nějaké vzory pro své průměty. Průměty vlastní reality byly ty stromy, co jsem je znal z lesa. Jako kdyby měly kromě hlavního kmenu ještě nespočet dalších kmenů, větviček, rukou a nohou – a pohybovaly se. Nedokážu běžnými slovy popsat své vize.

Po několika hodinách supění jsme dospěli na vrchol svahu. Dávno jsem si přestal myslet, že vím, kde se nacházím. Orientuji se v lese poměrně dobře, a tak jsem si říkal, že bychom se měli pohybovat na jižní straně lesního masivu směrem k Mirošovu. To bychom se však museli dostat alespoň přes tři silnice a překonat spoustu cest. Nepřekročili jsme jedinou! Naopak, co krok byly stromy vyšší a mohutnější, také jejich VZORY zmohutněly a nabývaly konkrétnější podoby. Odhadoval jsem, že se takhle plahočíme přibližně tři čtyři hodiny. V tomto náročném terénu jsme mohli ujít maximálně tři kilometry za hodinu, v tom případě jsme se nacházeli asi devět až dvanáct kilometrů od dálnice. Někde tady bývala obec Skořice, anebo Mirošov, či Mešno. Neměl jsem už vůbec ponětí, kudy jsme si to namířili od dálnice. Na žádnou osadu, neřkuli vesnici, jsme však nenarazili. Vzdal jsem to, nevěděl jsem, kde jsme. Zvláštní bylo, že mne zachvátil podivný pocit, pro mne zcela nový – netušil jsem totiž, KDY jsme. Svou průvodkyni jsem slepě následoval, neboť zpáteční cesta k autu nepřicházela v úvahu bez jejích navigačních schopností. A bez ní byla KTERÁKOLIV cesta KAMKOLIV v tomto lese přízraků jistou cestou ke smrti! Zabloudil bych po pěti minutách. Náhle se začala stezka svažovat. Mezi stromy tu a tam problesklo svou sněhovou pokrývkou světlejší místo a osvětlilo odrazem hvězd naši cestu do údolí. Již jsem nenutil svou průvodkyni k hovoru, vypadala teď jaksi shrbenější a starší, jako by se více vpila do svého, ve srovnání s mým kabátem jen lehkého přehozu.

Mezi stromy se zamihotalo jasné světlo. Zřejmě velký oheň. Zvedl jsem hlavu k obloze. Zase tak velký nebude, jinak by ozářil i vršky stromů. Možná byl shora něčím kryt, snad tam v dálce doposud sněžilo. Nebyl jsem vůbec nadšen. Spíše bych uvítal pár výrostků nevybíravě po mně požadujících peněženku, kreditní karty a klíčky od auta. Kéž by ten prazvláštní příběh skončil! Mohl bych se ohrát někde v hospodě, objednat si do Prahy taxík, nebo někoho požádat, aby mne navrátil do civilizace.

V tu chvíli mi ovanul tvář horký dech mé průvodkyně: „Za okamžik budeme na místě a moje úloha tím skončí. Pokud mne budeš někdy potřebovat, vzpomeň si, kde jsi mě vzal do auta. Na to místo ale vzpomínej s modrou chutí!“ A s posledními slovy jako by dusila smích.

Náhle jsem se cítil o poznání lépe. Dokonce i mokrá záda, po nichž mi setrvale stékal déšť, se mi narovнала a zdála se teplejší, ne tak zkrhlá. Dole mezi stromy pod námi jistojistě plála vatra. Hořela při úpatí vysoké zdi, která se tvářila, že podepírá skálu strmě se vypínající nad ní. Ze skály vyčnívaly nástavby a cimbuří pokrytá šindelovými střechami s hustou sněhovou čepicí. Ve spoustě oken se mihotaly světloušky plaménků svíček nebo petrolejových lamp a kolem ohně vládl čilý ruch. Proboha, jsem snad ve středověku?!

Má společnice si to namířila rovnou k ohni. Na vyvýšeném kamenném náspu tam seděl bělovlasý muž. Na první pohled vypadal staře, staře stejně jako moje průvodkyně. Jeho věk se zdál být jiným atributem jeho osobnosti, neměl prázdný vliv na mladistvě vyhlížející tělo, na provazce svalů na ramenou a silných pažích jasně se rýsujících pod volnou halenou. Dlouhé bílé vlasy ozářené ohněm povlávaly v poryvech větru a spolu s padajícími vločkami vytvářely dojem odrazu hvězd v tůni.

Moje průvodkyně k onomu muži přistoupila a tichým hlasem mu cosi sdělovala. Nestál jsem tak blízko, abych byl schopen zachytit byť jen jediné slovo, natožpak porozumět tomu, co si říkají. Velmi mne překvapovalo, že byli na takovou zimu, jakou jsem trpěl já, nedostatečně oblečení. Ti lidé jsou snad z ledu, nebo co? Oba živě gestikulovali, čas od času se Bělovlasý podíval směrem ke mně a rezolutně vrtěl hlavou. Vypadal dost našťavaně. Jejich spor mne vcelku nevzrušoval a pomalu jsem se loudal k ohni. Zvědavě jsem se rozhlížel. Neustále se mi moc věcí zdálo divných. A do hlavy se mi pozvolna vkrádala myšlenka, že by ty pohádky nebo vědeckofantastické filmy mohly mít tu a tam přece jenom pravdu. Kolem ohně se povalovalo množství různého náčiní a všelijakých nástrojů, které jsem v životě neviděl, ani jsem si nedokázal představit, k čemu slouží. Tak například přibližně 15 cm dlouhá tyčka, uprostřed jakoby se zářezy pro prsty a se spleteným cimbuřím na obou koncích – ano, doslova a do písmene, jako kdyby byl na obou koncích tyčky vrchol věže i s cimbuřím. Anebo dlouhá tyč, či hůl, určitě přes dva metry vysoká, bez sebemenšího hrotu dole nebo nahoře, a na jedné straně zakončená jakousi koženou spleť řemínků. Sklonil jsem se a začal se ve věcech přehrabovat. Dalším zajímavým předmětem byla kožená kapsa velikosti peněženky, sevřená do kované mříže a uzamčená visacím zámkem. Spousta podivností! Kam jsem se to vlastně dostal? Moje podezření zesílilo, a tak jsem si v hlavě probíral, kdy a co jsem naposledy pil. Nenamíchal mi někdo něco do pití? A nezdá se mi to všechno? Pomalu jsem odložil okovanou kapsu a chtěl odsunout jemnou kožešinu, abych se podíval na špičku dalšího a opět zřejmě zajímavého předmětu, když vtom mi ruku k zemi přišlápla čísi bota. Ruka promrzlá od deště a sněhu se zpožděním zabořila. Tak už obvykle zkřehlé končetiny reagují.

„Tak to by stačilo, HAUZÁKU! Přehrabovat se mi ve VĚCECH, to je trochu moc i na mne!“

Pohlédl jsem bolestí přimhouřenýma očima vzhůru. Nade mnou se tyčil Bělovlasý a tvářil se ještě hůř než při rozhovoru s mou společnicí.

„Hylegu, nech ho, doposud nic nepochopil, nic neumí – a určitě jsme se spletli! Tedy ty ses spletl. To nemůže být Gharm!“

Bělovlasý se otočil a uvolnil mou ruku. Třel jsem si promodralé prsty špinavé od jehličí a sněhu.

„Jak jsme se mohli splést? Sama víš, že to nejde, Gharm nám musel spískat nějaké další překvapení. Kdo by to byl tušil, že se někam schová ještě hlouběji. Tohle určitě nebude jeho HAUZÁK. Je to obyčejný spáč, nic, co by s námi mělo být i jen dech společného. Odved' ho zpátky, Anareto. Nejvíc mě mrzí, že jsme si dali takovou

námahu s odstíněním a časováním. Aby se Gharmovi náhodou neublížilo. Měli jsme ho odsunout, jakmile přiznal, že nemá sílu.“

„Nepřiznal, že nemá sílu. Než zmizel, řekl, že není dostatek síly, a to je rozdíl, Hylegu,“ odpověděla moje průvodkyně. No, alespoň začínalo být trochu jasno. Konečně něco málo světla v tomto tunelu. Vůbec nic jsem nechápal. Oba, bělovlasý Hyleg i Anareta, měli očividně zájem o někoho jiného, nešlo jim o mne. Vráťím se k autu a rychle na tyhle blázný zapomenu. Asi je nejvyšší čas, abych se do té debaty vmísil.

„No sláva, takže můžeme jít zpátky, já totiž k autu vážně netrefím,“ vložil jsem se rázně do řeči.

Hyleg se prudce otočil: „To si piš, že se vrátíš, protože jsi však jen HAUZÁK, vůbec nic se nestane, když tě Anareta doprovodí, až se nám zachce. Tvůj běh stejně stojí, tak je to jedno.“

Pohrdlivě pohodil hřívou bílých vlasů a udělal pár kroků směrem k ohni, jako by se chtěl ohrát. Ve vzdálenosti několika metrů stálo pár postav. Nevšiml jsem si, že by přicházely. Divné! Všechno tu bylo podivné. Postavy si byly natolik nepodobné – jinde a jindy bych přísahal, že nemohou vůbec existovat. Jestli teď ale můj mozek akceptoval takové nepravděpodobnosti jako celé to putování lesem, neexistenci existujících silnic, překvapivý způsob mluvy, pak může být dost zajímavé, co mne ještě čeká. Jedna z postav přistoupila k Hylegovi. Byl to vysoký vyhublý muž. Lícni kosti mu vystupovaly z hubené tváře a oči naopak byly v očních důlcích zapadlé tak hluboko, že se nedalo poznat, jestli vůbec nějaké oči má.

„Nemáš pravdu, Hylegu, na přípravě zachycení...“ a opět neřekl zachycení, ale jakési slovo se spoustou sykavek, já však nějak pochopil, co tím míní, „...jsme se podíleli všichni, nejen ty a Anareta. Musí to být on. Nade vši pochybnost! ZASTAVIL, i když si to u věže stojící Anareta jen přála! Zastavil přesně na pachu k bráně! Říkám ti, musí to být on. Nemůžeme ho nechat jen tak odejít.“

Okolí lesa jako kdyby se náhle pohnulo, světla v oknech se rozostřila, ale po chvíli se vše vrátilo zase do původního stavu. Se zájmem jsem sledoval, jak si muž energicky tře dlaně o stehna.

„Takhle moc důrazu svým slovům nepřidá,“ pomyslel jsem si.

„Nepleť se do toho, HAUZÁKU!“ okřikl mne Hyleg.

Opravdu mě to přestávalo bavit! Je sice vyšší, silnější, ale to ještě neznamená, že se mnou bude jednat jako s otrokem.

„Tak podívejte, to už je příliš i na mne! Jsem sice tolerantní a vaši stopařku Anaretu jsem vzal do auta, abych jí pomohl, doprovodil jsem ji, aby se jí nic nestalo, jsem mokrý, naštvaný a nehodlám poslouchat vaše okřikování, když jste se evidentně spletli vy, a teď mi ukažte směr, ukažte mi, kde je moje auto, a já půjdu, nehodlám tu strávit věčnost, je mi zima a mám žízeň,“ pustil jsem se do něho. Hyleg i Hubeňour na mne zírali, jako by právě spatřili strašidlo, Anareta se jen potočila a ramena se jí třásla skrývaným smíchem.

Hubeňour upřel oči na Hylega a udiveně pronesl směrem k Anaretě: „Co je stopařka? A on ochraňoval TEBE?“

Viditelně ohromen pak tiše hleděl hodnou chvíli na Hylega, snad očekával vysvětlení.

„Odkdy paní brány potřebuje OCHRANU a ještě navíc od HAUZÁKA? Jako by nestačily problémy se zmizením Gharmu. Tak co se dělo?“ Obrátil se hubený znovu na Anaretu.

„No, možná, že on si to myslí. Víš, Almutene, nechtěla jsem ho vyplašit, jak jste mi řekli. Nemusí být vědomý, tak jsem prošla bránou celá. No, a on si teď představuje, že mi pomohl a přivezl mne. Nebyla jsem si jistá a pořád si nejsem jistá, jestli jste neudělali chybu a nezvolili špatného. Je zřejmé, že Gharmem není. Ale zato byl velmi zábavný. Možná je Gharm zkušenější, než jsme předpokládali, možná by bylo lepší, Hylegu, kdybychom jeho rady brali více vážně.“

Aha, takže Hubený se jmenuje Almuten. Skutečně divná jména. A patrně se přeli o něco, co mi stále zůstávalo utajeno.

Hyleg prudce pohodil hlavou, až mu hřívá bílých vlasů šlehla do obličeje:

„Gharm je blázen! Proč oživovat HAUZÁKY? K čemu nám to bude dobré?“ Začínal vypadat velmi rozrušeně.

„Taky můžeme ukončit HAUZÁKOVU pronikání a vrátit jej zpátky. A začít pátrat po Gharmovi znovu,“ dodal už poněkud klidněji.

Nechtěl jsem tam stát jen tak a tvářit se jako věc, které se to netýká.

„Podívejte, znovu navrhuji, že odejdu a nechám vás o samotě vyřešit si váš spor. Jen mi alespoň řekněte, kudy mám jít,“ snažil jsem se vynutit si jejich pozornost.

Vypadalo to, že mě nevímají. Kolem se začalo pomalu shlukovalo množství zvědavých a velmi pitoreskních postav, nebo spíš objektů. Třeba jsem se opravdu ocitl tam, kde jsem neměl být. Sice tu ještě pořád byla možnost, že kdesi ležím s pořádnou modřinou na hlavě, případně s notnou dávkou alkoholu v krvi, jenže to se mi zdálo méně a méně pravděpodobné. Almuten na mne nepřítomně pohlédl.

„Vzpomeňte na to, co Gharm říkal, než jste ho neposlechli. Že sdílení a přechod HAUZÁKŮ jsou pouze otázkou času. Dokonce tvrdil, že VÍCEMĚRNÍ jsou potomky HAUZÁKŮ, kteří překročili. Není tedy správné odeslat ho zpět. Navíc, největším zastáncem umístění a stažení HAUZÁKA jsi byl právě ty,“ odsekl Hylegovi.

Hyleg se prudce napřímil a zaťal pěsti. V tu chvíli jako kdyby celým prostorem proletěl blesk, stejně tak se mihne obrazovkou počítače na zlomek vteřiny výboj, anebo se na okamžik zasekne počítačový program. Všechno kolem na ten nepatrný zlomek času ztratilo svou ostrost. A opět jsem zahlédl ty temné a velké neznámé věci, jejichž zakončením byly stromy. Vzápětí však porucha odezněla a já hleděl na Hylega, kterak se uklidňuje a rukou si probírá své dlouhé vlasy.

„Huúú! Já jsem tady!“ křikl jsem na ně.

Všichni na mne pohlédli jakoby s velkou námahou. Jen Anareta bez zjevného úsilí na mne upřela oči a nadzvedla jedno obočí.

„Můžete mne začít vnímat?“ pokračoval jsem již dost rozzlobeně. „Vaše problémy si buď vyřešte beze mne a laskavě mne nechte odejít, nebo mi řekněte, o co jde, a ne že budete diskutovat o mé maličkosti jako o věci!“

Almuten se zasmál, Anareta se obrátila a ramena se jí opět třásla.

„Tvoje maličkost? A s jakou pýchou to bylo řečeno! Ani netušíš, jakou máš pravdu, MALIČKOSTI!“ Almuten se ještě pořád smál, když pokračoval: „Tak co, jakou šanci dáš, Hylegu, HAUZÁKOVI? Můžeme ho odeslat hned a zastavit jeho pronikání, nebo mu musíme poskytnout příležitost, i když je jasné, že není VÍCEMĚRNÝ. Kde je pak Gharmovi konec, asi vůbec nezjistíme.“

„Musíme si ale pospíšet,“ vložila se Anareta do rozhovoru, „porucha a tím i otevřená brána mohou způsobit další problémy. A brána není už moc stabilní.“

Hyleg prudce přecházel sem a tam a plameny ohně dokreslovaly kontrast mezi jeho stařecky vyhlížejícími vlasy a mohutnou postavou silného muže, nyní již zahalenou do tmavého pláště.

„Dobrá, nesetřeme ho, ať se tedy pokusí. Konečně, prohazují nám sem mnoho svého odpadu nevědomky, snad se mu povede vědomý průnik. Pokud ano, vezmu ho na milost coby Gharmova posla, ale nebudu s ním jednat jako s Gharmem. To NIKDY!“

A na slovo NIKDY položil zvláštní důraz. Bylo to skutečně slovo NIKDY? Můj mozek je takto přeložil, jenže zase znělo velmi cize, jinak, možná „nijindykde“, anebo tak nějak. Budu používat pro toto slovo výraz NIKDY, ač jsem se mnohem později dozvěděl, a hlavně pochopil, jeho vlastní význam ve smyslu VÍCEMĚRNÝCH.

„Jestli ho pošleš zpátky bez průpravy, nikdy se sem nemůže vrátit, a i pro nás bude jako posel, i jako stopa Gharma, ať už udělal cokoli, zbytečný. Musíš mu poskytnout alespoň dílčí vysvětlení. Není nutné vysvětlovat HAUZÁKOVI všechno, to základní by však vědět měl. Pokud tedy nerozhodneme o jeho poučení, doporučuji ti zastavit pronikání a vymazat ho,“ Almuten pronesl svá slova naléhavě a čekal na Hylegovu odpověď.

„Nestabilita roste, rozhodněte se,“ ozvala se tiše Anareta a tvářila se, jako by ji jejich rozhodnutí nechávalo zcela klidnou. Opírala se o strom.

„Dobrá, dobrá, zaháníte mne do kouta!“ rozkřikl se Hyleg a plácl rukama do stehů. Vzápětí oslovil Anaretu: „Ty mu vysvětlíš základní minimum a pak jej vyprovodíš zpět bránou. To, co hledáme, se neobjeví v toku času, jinak bychom to dávno zjistili. To, co hledáme, se buď ukáže, nebo se neobjeví vůbec. Určitě neztratíme nic víc než jednu Gharmovu stopu. A teď běžte!“

„Jdeme!“ houkla na mne a vyrazila směrem do kopce k průsmyku a studenému temnému lesu.

Další divná věc, zatímco jsme si povídali, necítil jsem ani sníh, ani ledové krystalky, dokonce ani mlhu.

„Doufám, že se už nevidíme,“ procedil jsem mezi zuby, ale Almuten i Hyleg to kupodivu zaslechli.

„Kéž bychom se nikdy nepotkali,“ sykl Hyleg.

Almuten mi však s úsměvem vmetl do tváře: „Pleteš se, jenže to je přepych, který si zanedlouho nebudeš moci dopřát. Na shledanou.“ Jeho slova mi zněla v uších ještě tehdy, když jsme překročili sedlo, i celou zpáteční cestu lesem. Noc již dosáhla svého vrcholu a já každým okamžikem očekával, že se mi za zády objeví světlo.

„Kdy mi budeš něco vysvětlovat?“ houkl jsem do šera před sebou, kde jsem slyšel Anaretiny kroky. Kroky se zastavily.

„Poruším Hylegův příkaz. Taký si nemyslím, že to jsi ty. Jestli mne ale zavoláš, začnu tě vyučovat. Ne však minimum, prostě všechno, co sama znám a mohu tě naučit. A teď si pospěš, nevydržím už dlouho a brána se zavře. Je to výjimka, nikdy nenechávám bránu otevřenou v tvém čase takovou dobu.“

Znovu jsem zaslechl kroky, které postupně slábly. Anareta přidala. Popoběhl jsem k místu, kde se ozvaly naposled – a sklouzl jsem ze svahu k okraji dálnice.

Anareta stála u předních dveří auta: „Tak vám, pane, děkuju za svezení, byl jste moc hodný. A na shledanou!“ Zcela netečný výraz v jejích očích neprozrazoval, že mi dělala společnost skoro celou noc.

„Proč tak komisi rozloučení, slečno, po tom nočním příběhu?“ zeptal jsem se.

Anaretina hlava sebou cukla a jako kdyby pod vlasy skrývala úsměv na tváři.

„Nerozumím vám, takže děkuji ještě jednou a na shledanou,“ zaznělo zpoza sevřených rtů a Anareta se otočila a zmizela v šeru lesa.

Zdálo se mi, že okolí zhoustlo a spolu s prudkým poryvem větru spadl z těžkého nebe plného sněhu cár mlhy. Přimhouřil jsem oči a otočil hlavu k autu. Když jsem se podíval zpět k lesu, nebylo po Anaretě ani vidu, ani slechu.

Prohlédl jsem si zablácený kabát – tedy nebyl vůbec zablácený, byl jen mokrý ledovou tříští. Svlékl jsem jej a hodil na zadní sedadlo. Pak jsem usedl za volant. Chvilí jsem jen tak seděl a přemýšlel o tom, co se stalo. Najednou jsem sebou cukl. V autě bylo teplo! Jak je to možné, byl jsem pryč bezmála šest hodin! Auto přece nemohlo vydržet v takové slotě teplé! Podíval jsem se na hodinky. Neuběhla ani půlhodina od okamžiku, kdy jsem odjel z chaty. To by tak odpovídalo cestě odtamtud sem. Ne, to není možné! Snad se mi to nezdálo?! Snad má Jana, moje osobní lékařka, skutečně pravdu a měl bych si dát na chvíli pohov! Jsem přepracovaný a potřebuji dovolenou, anebo bych měl zamířit rovnou do blázince. Ne, ne! Tohle se mi nezdálo, to bylo reálné! Ale co to tedy bylo? Co ještě může být stejně reálné jako svět kolem mne?

Vyhlédl jsem z okna do noci. Mlhou jsem uviděl, jak se zablesklo – asi jenom další porucha na obrazovce. Možná! S hlavou plnou nezvyklých zážitků a dojmů jsem nastartoval a odjel do Prahy.

Poprvé v hospodě U Buldoka a vůně brány

Dojel jsem domů a napustil si plnou vanu horké vody. Chtěl jsem si dopodrobna rozebrat zážitek z dnešní noci, který se vlastně vůbec neodehrál. K vaně jsem si naskládal spoustu knih a naučných slovníků a snažil se vyhledat ony věci, které mi připadaly divné, ale i ty, jež se zdály být reálné.

První, na co jsem narazil, byl kupodivu obrázek té prazvláštní tyčky s cimbuřími, kterou jsem viděl u Hylega. Bylo to tibetské dordže, dle naučného slovníku rituální nástroj na obranu proti démonům a zlým vlivům. Pokud bych byl úplně mimo a měl halucinace, kde by se pak k čertu vzal v choré hlavě obraz něčeho, co jsem doposud nespatriil? Zdálo se mi to čím dál víc podivnější, a bohužel jsem začínal věřit, že se dělo se mnou cosi, co zatím nedokážu pochopit. Byl jsem však skálopevně rozhodnut přijít tomu na kloub. Voda mi příjemně prohřívala kosti a vyháněla z nich chlad, který do sebe vstřebaly během té cesty lesem.

Ha, další podivnost! Jak to, že mám kosti a tělo zkřehlé, když jsem v lese nebyl?! Nebo takhle reaguje mozek na halucinace a vyvolává ve mně pocit, že JSEM zkřehlý?! Mozek je vůbec neobyčejný nástroj, dost s podivem, že nás nezabije dřív, než naše tělo samo umře stářím. Jakkpak to říkali? Že zastaví pronikání? A jak mi to říkali? HAUZÁK? Netušil jsem, co ta slova znamenají. A sobě říkali VÍCEMĚRNÍ. To jediné mělo nějaký smysl. A co to doopravdy znamená? A co to říkala Anareta? Cože mám UCÍTIT? Vůni brány? Co to má vlastně všechno znamenat?

Šel jsem spát, nezapnul jsem ani televizi, jenom jsem si před usnutím pustil potichu Clannad. Nikdy nemám s usínáním potíže, ani dnes, i když jsem měl hlavu nabitou zážitky. K ránu (asi k ránu, doktoři říkají, že sny se zdají nad ránem) se mi zdál sen. Sen stejně podivný jako minulá noc. Seděl jsem s Almutenem na louce kdesi uprostřed lesů. Louka byla plná rozkvetlých travin a lučních květů. U kraje lesa ve stínu tekla potok a koupaly se tam nějaké nahé postavy. Almuten seděl opřený zády o kámen a vysvětloval mi, co jsem to vlastně prožil.

„VÍCEMĚRNÍ jsou stará rasa,“ sděloval mi právě, „žijeme mimo vaše chápání prostoru a času. Jsme vícedimenzionální, jak říkají vaši matematici. Podle našich vlastních poznatků stojíme o stupínek výš, vaše čtyři dimenze jsou pro nás pouhými osami. Vy HAUZÁCI, to slovo vzniklo z haluze, se nám jevíte při pohledu z našeho pětidimenzionálního světa jako trubka, neuvěřitelně zakřivená trubka. Vidíme vás od početí až do smrti jako nějakou trubici. Můžeš si to představit tak, že bychom každou vteřinu tvého života přesně zaměřili, včetně tvého pohybu a pohybu tvých končetin, ale i dál tvůj pohyb, který vykonáváš spolu s rotací Země a posunem Země v pohybu kolem Slunce, a to vše ještě s pohybem sluneční soustavy kolem středu galaxie, a tak

dále, a tak dále. Z těchto jakýchsi hmotných fotografií bychom vytvořili hmotnou trubku, dovedeš si jistě představit, jak strašně moc zakřivenou! Tak moc, že se podobá složité haluzi stromu – proto slovo haluzák, zkráceně HAUZÁK.“

Uvelebil jsem se pohodlněji na trsu trávy a sledoval postavy koupající se v potoce. Nezapírám, takováto těla se mi líbila vždy.

Almuten si toho všiml a usmál se: „To, na co se právě díváš, je ale vizualizace připravená, aby tvoje smysly byly schopny chápat. Stejně jsme museli nasimulovat i tok času, který jsi vnímal. Ve skutečnosti se vše odehrálo mimo tvůj čas, mimo tvůj svět, ocitl ses v našem světě, v pětidimenzionálním vesmíru, a enkláva, o níž sis myslel, že je nějakým tobě srozumitelným světem, byla jen bublinou v našem vlastním prostoru, jemuž jsme vdechli tvé vlastnosti. Vše, co pocházelo z tvého času a světa, se vlastně nikdy neodehrálo, anebo odehrálo jako velký třesk, tedy bez časové míry, jako by se čas teprve rozbíhal. Proto ses vrátil a hodiny stály na místě, proto jsi neměl kabát špinavý po té cestě lesem...“

Prudce jsem se probudil. Rázem zmizel pohled na planinu plnou květů a života, Almuten a skupinu dívek koupajících se v lesním potoce. To, co mě probudilo, byla vzpomínka na ony blesky nebo poruchy, které se mi dvakrát projevy jako poruchy na obrazovce. To musela být porucha té vizualizace, o níž Almuten hovořil. To pak ale znamená, že všichni tři se celou dobu snažili udržet mne v bezpečí, abych nespátl věci, které můj mozek nemůže chápat, protože pro ně nemá známé obrazy. Proto tedy „zastavit to pronikání“, zřejmě nějaký postup aklimatizace na vjemy a obrazy běžné ve vyšších sférách prostorů. Tedy promiňte, vyšších sférách vesmíru, prostor je pouze funkcí času, takže patří do našeho „hauzáckého“ světa. Když jsem si těch pár poznatků srovnal v hlavě, chtěl jsem se rychle vrátit do snu. Ale ať jsem se snažil sebevíc usnout, převaloval jsme se na posteli ze strany na stranu a spal jen přerušovaně, spíš podřimování to bylo než spánek – a sen se pochopitelně nedostavil. Celou noc jsem si vtlučoval do hlavy, že jakmile se mi něco podobného bude zase zdát, nesmím se tak vyděsit a rychle vyletět. Přesto mi bylo jasné, že zůstane jen u zbožného přání.

Práce mne příliš nezajímala, ani veškeré dění kolem mne, naštěstí jsem naprostě většinu z toho nemusel věnovat přílišnou pozornost. Práce byla již zaběhlá. A tak jsem se asi v půl třetí vytratil s tím, že mám důležité jednání. Zbytek dne jsem strávil nad zažloutlými svazky dlouho již nepoužívaných knih, nad astrologií, matematikou, fyzikou – a nad pohádkami. Tyto obory mne přesvědčily nejen o tom, že bych měl snížit na úroveň prvoka své dosud vysoké mínění o vlastní osobě, ale také o tom, že je možné úplně všechno (viz pravděpodobná existence výskytu částice, dál ty nesmysly s existencí na dvou různých místech, dokud se pozorovatel nerozhodne, kde CHCE ČÁSTICI VIDĚT, snad se ta věta nějak jmenuje či co, a platí; DOOPRAVDY se s ní pracuje jako s vědeckým poznatkem¹). A tak jsem se pustil do pohádek a pověstí. Astrologii jsem odsunul na někdy příště. Třeba opravdu najdu klíč v pohádkách. Třeba

se opravdu vyskytují průniky z různých dimenzí. Možná jsou to ona slavná UFO, anebo setkání s vodníkem, nebo kdovíco ještě. Hlavně mne čím dál víc zajímalo, proč chtěli, pokud jsou tedy skuteční, zachytit někoho z nižší dimenze, když nás mohou mít jak na dlani, stejně jako my dvojrozměrný prostor... A NE!!! Tady byl zakopaný pes! My přece nemáme přístup do dvojrozměrného prostoru, nemáme veličinu pro měření dějů, umíme pouze měřit to, co má výšku, šířku, délku a čas, nic jiného. Jakmile však jedna z těchto veličin zmizí, nefungují nám přístroje, prostě nejsme schopni měřit nulovou tloušťku. Aha, jsme schopni popsat, rozřezat na nejmenší možnou tloušťku cokoli, ale musí to nějakou tloušťku mít. Jinak je to pro nás NIC. Něco, s čím neumíme pracovat, ale ani to změřit. Jak zajímavé!

Opřel jsem se v křesle v přítmí knihovny, zvrátil hlavu dozadu, abych si uvolnil krční svaly, a upřeně jsem zíral na prosklený strop, strop s vitráží zobrazující jakýsi biblický motiv tónovaný do modra. Anděl s křídly podává padlému na zemi ptačí pero, snad paví. Hmmm, zajímavé. Dokonce moc! Jak to? Co anděl a křídla? Nejsou křídla pouhou zkratkou, symbolem nějakého přesunu, dosažením nedostupného? Jak by mohl být schopen umělec v roce 1700, anebo ještě dříve, vyjádřit přesun mezi dimenzemi? Jenom jemu známým obrazem zvláštního pohybu. A to vyjádření by muselo být natolik mimořádné, avšak ve srozumitelných obrazech, aby divák z jeho vlastní dimenze utvrdilo o závažnosti toho procesu, o výjimečné situaci a neobvyklé změně místa. Jo, to by mohlo být to ono! Klíč musím hledat také v pojednáních různých církví! Ty zpravidla popisují neobvyklé, tedy mistické úkazy! Možná tam někde najdu ukryta zrnka postupu jak na to. Takže kromě pohádek i náboženské spisy. Moc mě nepotěšila představa těch tun a hor knih napsaných různými mysliteli i pseudomysliteli o náboženských textech – Gilgamešem, Chaldejci a Egyptskými svitky počínaje, přes Bibli a písemnictví křesťanské, islámské, buddhistické, lamaistické až po zen-buddhistické a dokumenty satanistických sekt dneška. Sklonil jsem hlavu, přepadla mne deprese. To nezvládnou! Jeden prostý lidský život na takovou práci nestačí. Protřel jsem si oči. Slunce se na chvilinku vyhouplo přes šedý rám mraků a zasvítilo přímo do dveří knihovny. Zřejmě neklamný signál, abych se zvedl a šel. Snad mne něco napadne v noci, a když ne, budu alespoň o den blíže místu, kde se to všechno přihodilo.

Asi o dva dny později jsem opět seděl v práci a řešil s jedním ze svých klientů problémy týkající se ekonomických plánů na další rok. Náhle jsem měl pocit, jako by se ten zvláštní úkaz z nedělní noci znovu objevil, jako by projel místností nežetelný blesk. A já na zlomek vteřiny zahlédl, že něco stálo za klientem – nějaký dlouhý předmět. Zamrkal jsem a pocit zmizel. Vše bylo najednou zase jako předtím.

„Posloucháte mě vůbec?“ klient sraštil obočí a zkoumavě se na mne podíval.

„Ale jistě, pane, samozřejmě, jsem tu přece od toho,“ chvatně jsem ho ujišťoval, ačkoliv jsem opravdu nebyl duchem přítomen. Znovu a znovu se mi hlavou honila ta podivná příhoda. Pochopitelně že jsem jednání s klientem dokončil, aniž by si vůbec všiml, že si počínám naprosto automaticky.

Večer jsem zašel do své oblíbené hospůdky. Jako vždy tam seděla parta kamarádů z mokré čtvrti. Zkrachovalý jaderný fyzik s vlasy starého rockera, toho času buď na cestě z, nebo do nemocnice, kde celkem úspěšně maskuje svou lásku k alkoholu jinými chorobami, právě pronášel s nezbytnou cigaretou v hubených rukou své standardní rozbory a filipiky na téma, které jsem sice neslyšel od začátku, ale končilo:

„...takových snů je historie plná.“ Další dva přítomní se tvářili odtazitě. Jediná volná židle čekala evidentně na mne.

„Nazdar, pánové, mohu přisednout?“ usmál jsem se a okamžitě usedl.

„Jako vždycky, aniž by někdo něco řekl, tihle podnikatelé si stejně udělaj, co chtěj,“ přátelsky mě pošťouchl na uvítanou můj fyzikální kamarád Miloš.

Přestože byl tím, čím byl, měl jsem ho svým způsobem rád. Zaměstnávat bych ho rozhodně nechtěl, ale ocenit musím, že i přes zřetelné stopy, jež na něm alkohol zanechával, si na některé věci zachovával poměrně ostrý náhled. Myslím, že jako parták do hospody byl mnohem příjemnější.

„Znáš je, oni to jinak neuměj, nemůžem se na ně zlobit,“ poznamenala postava na druhém rohu stolu.

Člověk s vystouplými kouty, zkroucený nikoli stářím, nýbrž neustálou mimikou svého vysokého těla. Ani nevím, jak se jmenoval. Je to námořník a v této hospůdce se vyskytuje pouze o své krátké dovolené, ovšem pořád. A naše vztahy značně ochladly v minulém roce, když jsme se notně posilnění alkoholem strašlivě chytli kvůli jakémusi problému sociálního rázu, jež nezměníme ani on, ani já, nicméně byl pro nás životně důležitý. Námořník se však uculil celkem přátelsky. Poslední štamgast, David, o němž nikdo neví, zda je zastáncem judaismu, nebo jeho zavilým odpůrcem, mi beze slova podal ruku. Zvláštní sešlost, ale přesto byla oázou něčeho, co kdesi uvnitř mne zářilo modrým světlem do jinak úplně šedé Prahy.

„O čemže to debatujete?“ dovolil jsem se zeptat. Ale hoši zaujati svou diskusí, jako by mou otázku ani nezaslechli.

„Můžu ti říct, že na tý poslední cestě lodí byla knihovna plná takovýho braku, jako je ten, noooo... Jak se jmenuje ten Rusák?“ námořník si nemohl vzpomenout, nicméně jsme všichni věděli, že na svých cestách přelouskal snad všechny možné i nemožné knihy, Kafkou počínaje a fyzikálními popularizátory konče. A tak jsme ho nechali vzpomínat.

„Ten, hmmm, Anton Pavlovič Čechov, jo, ty jeho Tři sestry, řeknu vám, to je bomba, skoro taková, jako když čtete o tom času mezi znovuvtělením, jak o něm pojednává Lazarev.“

Vůbec jsem nechápal, jak se může Lazarev srovnávat s Čechovem, a proto jsem se zájmem čekal na objasnění souvislosti. Samozřejmě jsem se nedočkal.

Pan Námořník, tou dobou pochopitelně již po několika pivech, se totiž zaujal novým tématem, Lazarevem (mimochodem ani toho jsem nečetl), a rozvíjel je dál:

„Zejména to... no, jak se to jmenuje, ten stav...“

„Jinej stav,“ zkusil to David a všichni jsme se zasmáli.

„Jo, ten je taky mezi bytím a nebytím,“ přisolil si Miloš.

„Jste úplně blbí, dokonce o něm píše i Carlos Castaneda,“ rozčiloval se Námořník.

Castanedu znám, píše o šamanismu a své cestě k tajuplným náboženským prožitkům pod vedením jistého indiánského šamana kdesi v mexické džungli. Toho jsem četl. Že by mi osud naznačoval, kudy se ubírat? Jak roztetnout onu situační záhadu, která se mi buď zdála, anebo existovala mimo čas? Už už jsem chtěl říci klukům, co se mi přihodilo cestou z chaty. Nakonec jsem o tom pomlčel a poslouchal jejich velmi zajímavou debatu. A čekal na další poruchu – když už se tento týden vyskytla dvakrát. Proč ne potřetí?

Vypili jsme několik piv a probrali spoustu věcí, přesto jsem tak nějak pořád cítil, že tenhle týden je opravdu něčím zvláštní. Narážím stále na totéž, a pokaždé se to vynoří odjinud.

Jak si vysvětlit například toto: Než odešel na záchod, Námořník se děsně rozčilil:

„... vám se nedá nic vysvětlit. Pravda je jemná substance hledání jak u Lazareva, tak i Castanedy, pokaždý ale přichází odjinud, a je furt STEJNÁ, vy blbci, a nedá se prostě sdělit, protože – prostě ji nemůžete pochopit...“

Měl tedy na mysli totéž, co mi vysvětloval Almuten ve snu. Musím se tam vrátit, musím se tam vrátit – stůj co stůj!

Dál jsem naslouchal toku řeči, jež se ubírala stále stejným směrem a nerušeně přemýšlel o všech těch podivných událostech.

Kulisa zvuků, cinkání sklenic, povídání hostů a hustý dým převalující se v uzavřené místnosti hospody navozovaly dojem, jenž mi utkvěl v paměti z cesty k Dračí skále. Dokonce i velkoplošná obrazovka s probíhajícími záznamy sportovních utkání blikala jaksi matně. A já jsem čím dál víc pociťoval to, co v neděli večer. Nevím, jestli to ovlivnila změna prostředí, nebo moje přecitlivělé vnímání, či snad přespříliš alkoholu. Prostě nevím!

Námořník se právě nakláněl přes stůl a kladl Davidovi otázku, jejíž naléhavost zdůrazňoval prudce šermující rukou s cigaretou:

„Můžeš mi říct svůj vlastní názor na to, jak Hospodin vedl své vyvolené přes Rudé moře, jak se vlny rozestoupily? Spočítal vůbec někdo, kolik bylo nevyvolených, kteří museli zůstat?“

David se úkošem podíval na Námořníka a lakonicky pronesl: „Židi se prostě dostanou všude!“

Jeho reakce byla geniální. Následoval výbuch smíchu. David byl prostě David. Jen mně vrtal hlavou nevyřešený problém: Jsem blázen, anebo se děje něco už věky, o čem nikdo nechce mluvit, nebo o čem jsme se jako lidstvo báli mluvit natolik, až jsme na to zapomněli? Existují snad nějaká zapomenutá místa našeho podvědomí či nevědomí, kde se tyto zkušenosti ukrývají? Servírka Ivanka se mě zeptala, jestli chci ještě Kelta,

mé oblíbené černé pivo. Měl jsem však toho večera dost. Rozloučil jsem se s kumpány a zanechal je důležitému rozprávění o politice a tvarech ženského těla.

Cestou domů jsem z okna pozoroval ploužící se dvojice a skupiny a, ehmmm, skoro tytéž postavičky jako v neděli večer. Jenže, kde v normálním městě uvidíte podivné stavby a stopující divoženky? Nikde! Tupě jsem sledoval hemžení za okny, když tu mě praštil do oka matný oblak mlhy vznášející se za kolemjdoucí dvojicí. Byl mráz, možná že to pára vycházející z úst těch dvou vytvořila přesný obraz něčeho, co jsem znal. Nepohybovalo se to spolu s nimi. Jako by je to jenom míjelo. Mlha? Obláček? Duch, anebo výdech? Kdoví! Obláček dvojici předešel, a než ho došla, rozplynul se za roh. Jako by se míjely různé bytosti. Protřel jsem si oči a podíval se tam znovu. Nic! Jen ta dvojice drží se za ruce a obyčejné noční město. Potrásl jsem hlavou a promnul si oči. Opravdu. Musím co nejdříve na chatu, pořádně si prohlédnout ten kus lesa a vyhnat z hlavy ty bláznivé myšlenky.

Domů jsem dorazil příjemně unaven, ani jsem se nemyl a šel hned spát. Těšil jsem se, že budu ve snu pokračovat v objevování tajemného, spal jsem však jako zabitý. Do konce týdne jsem na zážitek z neděle skoro zapomněl. Příval všedních událostí zastínil vůni tajemna a chuť barev noci na Dračí skále.

Na Anaretu jsem si vzpomněl, teprve když jsem cestou na chatu míjel cíp lesa s vyhozenou starou ledničkou. Na odstavné ploše stálo auto a pod posledními stromy ležela námraza. Po vysoké věži nebylo samozřejmě ani vidu, ani slechu. Zacukal mi koutek oka. Část mne si možná přála, aby se stalo něco výjimečného, to něco, co by narušilo, ba i změnilo šed' a fádnost běžného života, co by vytvořilo iluzi pohádky. Snad to byla věčná touha člověka po něčem – tam kdesi nad životem. Projel jsem všemi třemi vesnicemi. Žádná stopařka, žádné nevšední zážitky. Nic, naprostá všednost. Na chatě bylo vše v pořádku, až na tu ukrutnou zimu. Týden mrazů nadělá své. Rychle jsem roztopil v kotli, aby se mi ohřálo topení, a připravil si zátop v krbu. Oheň začal olizovat velká polena, v chatě sotva dvanáct stupňů, mně ale najednou chladno nebylo. Seděl jsem před krbem a zíral do plamenů. Plamínky a barvy vykouzlily na stěnách pohádkové příběhy. Zdálo se mi, že stíny na zdech mají své obrazy v tančících pruzích plazmy. Nevím, zda je to zakotveno v genech ještě z dob, kdy jsme lovili mamuty, nebo je to jen moje vlastnost, ale miluji tanec živého ohně. Upíral jsem oči do plamenů, ani jsem si nevšiml, jak utíká čas. Uplynula hodina. Kotel skoro zhasl. A teplota také nijak zvlášť nevystoupila. Naložil jsem do kotle pořádnou dávku topiva, zalezl si pod deku a otevřel knížku.

Těsně předtím, než se mi úplně zavřela víčka, zahlédl jsem u dveří matnou postavu opírající se o dlouhou hůl. Pak jsem se propadl do snu. Podivné. Zdá se mi to, anebo je to realita? Postava jako kdyby přešla do mého snu. Přistoupila blíž ke krbu a vztáhla ruce k ohni. Hůl opřená o rameno ji převyšovala.

„Tak jak jsi strávil týden sám se sebou?“ zeptala se mne. Almuten! Tedy, byl-li to Almuten. Zdál se mi poněkud mladší, oči v hlubokých důlcích měl již zřetelné. Ani záda neměl tak shrbená. Dokonce i to tělo pod hrubým pláštěm vypadalo silnější.

„Posledně ses nějak rychle odtrhl. Možná to zavínil můj rychlý výklad. Chtěl bych však, aby sis uvědomil pár věcí. Například, že vizualizaci může každý VÍCEMĚRNÝ změnit.“

Po těchto slovech se Almutenovo tělo rychle napřímilo, jako by v něm rostlo něco mohutného, mocného. Hlava se vztyčila, propadliny ve tvářích se vyplnily. Takhle by možná vypadal jako dvacetiletý. Na mou myšlenku okamžitě zareagoval:

„Nemůžeš nás soudit podle svých měřítek, zejména ne podle času. Jsme přesně takoví, jakými chceme být. A když s tebou komunikujeme, můžeme ti předvádět obrazy, které chceme, abys vnímal. Nerozeznáš nás, když nebudeme chtít. Existuje jediný způsob, jak nás poznávat – naučit se vnímat v našem světě. Je to, jako kdybys ke každé věci, kterou znáš, připevnil nejméně pravděpodobnou dějovou linii, anebo vlastnost, kterou ve tvém světě mít nemůže, a tu pak sledoval. Kupříkladu bys opravdu ochutnal chuť barev. Napřed se ale musíš naučit otevírat smysly.“

„A proč bych to všechno dělal? Proč mě Anareta zastavila? A proč mne vlastně nenecháte na pokoji?“ zaplavil jsem ho otázkami již roztrpčeně.

„Na odpověď si budeš muset počkat. Kdybych ti teď řekl proč, zkazil bych všechnu práci, kterou jsem si s tebou dal,“ uchechtl se.

Pak se na mne podíval. Hned mi bylo jasné, že se postava z mých snů obléká do různých forem. Avšak s největší pravděpodobností s ní má Almuten společného asi tolik, jako fotografie se svým živým vzorem.

A ta fotografie pokračovala:

„A že jsem s tebou měl práce! Jednou se to určitě dozvíš. Jednou, ale ne teď. Nejsi ani schopný, ani zralý. Nastává ti těžké období...“

Udělal dlouhou pauzu, při níž se mu zase objevil na obličeji výraz pobaveného satyra. Tleskl dlaněmi, jako by ho poslední věta, pravděpodobně s nějakou mně neznámou vtipnou pointou, pobavila ještě víc.

„Opravdu těžké,“ pokračoval, „ale pokud tě to uklidní, mě čeká téměř stejně těžké období jako to tvoje. Nenechám tě ani vteřinu na pokoji, budu pořád sledovat tvé pokroky. A ty je budeš muset dělat! Budeš muset, protože na tom závisí spousta věcí. Tvoje a moje existence nebo neexistence jsou pouhým vedlejším důsledkem.“ Upřeně se mi zahleděl do očí.

„Ještěže jsi jenom sen,“ usmál jsem se. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu ho to velice popudilo.

„Nechtěj, abych ti předvedl, jak nepříjemný a zlý může sen být! Umí být takovým, že se po něm probudíš jako šedivý roztrěsený stařec. Předvedu ti, že není radno brát mne na lehkou váhu.“

Poslední slova jsem už slyšel jakoby z dálky, neboť v tu chvíli postava sáhla po holi. Z jejího vrcholu se začal valit proud mlhy a tekl po holi níž a níž. Děsivou rychlostí zaplnil místnost, válel se v kotoučích kolem krbu a ten začal stoupat výš a výš. Ne! To já se propadal níž a níž. Do tmy a zimy. Srdce mi sevřel strach – tak hmatatelný jako

mé tělo. Pád se zrychloval a zrychloval. Z mlhy proti mně vyřázely jakési rozmazané předměty, připomínaly mi ostré hroty skal skrytých za závojem mlhy. Z hlubiny pode mnou, z chuchvalců smísených ze tmy a oblaků, vystupovaly obrysy příkrých skal závrtných velikostí. A to jsem už padal kolem několikasetmetrových skalisek špičatých jak jehly. Dno údolí se kvapem přibližovalo, nabroušené hroty nižších skal stejně jako mohutné kameny netrpělivě čekaly na mé tělo, aby ve zlomku sekundy ukončily mou životní pouť. Hrůza se mi zahryzla do každé mozkové buňky. Ne ta hrůza z blízkosti smrti, ale ta z nekonečně dlouhého pádu, z tak dlouhého letu, že jsem si po celou dobu uvědomoval svůj neodvratný konec. Celá má bytost se tak zoufale toužila zachránit. Snažil jsem se rukama zachytit výčnělků. Uhýbaly přede mnou! Věděl jsem, že bych si při takové rychlosti vytrhl ruce z kloubů. Věděl jsem to, ale přesto se stále snažil. Jedna ze skalních jehel se bleskově blížila. Pocítil jsem dotek smrti, jak do mne proniká. Najednou všechno zmizelo. Zase jsem seděl před krbem. Mlha pryč, skály pryč. Padal jsem vůbec? V krbu plápolal oheň a můj snový host na mne shlížel stále opřený o hůl.

„Necítil ses zrovna nejlíp, že?“

Nohy se mi trásly a tělo zaléval ledový pot. Nebyl jsem vůbec schopen se postavit, ani se nadechnout, abych mu odpověděl. Aniž by bral na vědomí mé pocity, pokračoval:

„To, co tě čeká, když se nebudeš snažit, potrvá mnohem déle. A taky to bude daleko horší. Poznamenal jsem tě, to aby sis svou zkušenost zapamatoval. Neloučím se. Až bude čas, tak se vrátím.“

Udeřil holí o zem a jeho tělo pomalu ztrácelo obrysy. Napřed nohy u země a konec hole, ty jako by začal překrývat prostor pokoje. Pak jeho boky a hrud' zahalená kabátcem. A nakonec hlava, z níž byly v přítmí a záblescích z hořícího krbu zřetelné jen oči. Oči, které mne upřeně pozorovaly. Tělo nebylo vidět, avšak pohled, ten pohled se mi zavrtával do hlavy. Do mozku se mi vpil hlas těch očí, který mi naposledy sděloval, že nesmím polevit. Pak zmizely i ty. Prudce jsem vydechl. Uvědomoval jsem si, že všechno je jen sen, že se ráno probudím, jak jsem doufal, a že se tomu zasměji. Pokud jsem toužil po změně a neobvyklém světě, tak se mi obojího v posledních dnech dostalo více než vrchovatě. Ve snu jsem se pokusil na roztřesených nohou pomalu zvednout a dojít do koupelny. Rozsvítil jsem a to, co jsem uviděl, mne doslova šokovalo. Tvář v zrcadle byla sice moje, a přece jiná. Tam, kde rostly ještě ráno tmavé vlasy zvolna přecházející ve stejně tmavé vousy, dominovaly dva pruhy čistě bílého porostu. Zestárl jsem o dvacet let. Mé oči rámovalo síťové vrásek. Propadl jsem se do nevědomí.

Když jsem se ráno probudil, vedla má první cesta právě k zrcadlu. Bílé vlasy sice zmizely, až na nepatrný poprašek šedi, zato vrásky kolem očí zůstaly jako nesmazatelná vzpomínka na noční dobrodružství. Tak se mi to přece jenom nezdálo! Vybavily se mi veškeré detaily, zkrátka všechno, co se v mém rádobý snu odehrálo. To nebyl živý sen. To byla realita. To všechno se skutečně stalo, o tom jsem byl přesvědčen. Na nohou jsem se sotva udržel. Zřejmě pozůstatek strachu z noci. Uvařil jsem si čaj a odnesl jej ke

krbu. Rozdělal v něm oheň a usedl do křesla. Co se to se mnou děje? Přemýšlel jsem, obracel každý zážitek ze všech stran. Jak jen se smířit s takovou realitou?!

Přes den jsem vykonával různé práce na zahradě, ale stále jsem přemýšlel o tomtéž. Zcela automaticky jsem nařezal a uklidil dřevo, ačkoli jsem tuto práci soustavně odkládal a odkládal. Při řezání jsem několikrát zaznamenal v zorném úhlu neostrý blesk oné „poruchy“, jak jsem tomu jevu začal říkat. Stále víc to vypadalo, jako když se trhá záclona a dírou vidím něco jiného než vlastní realitu. Obvykle se porucha zjevovala směrem k lesu. Nabyl jsem přesvědčení, že odpověď by mi poskytla Anareta. Na druhou stranu něco ve mně říkalo, že se jí za žádnou cenu nesmím zmínit o svých zážitcích ze snu. No, zmínit se, pokud se s ní vůbec ještě někdy uvidím. Cítit bránu! Skutečně to myslela jako vůni, nijak přeneseně. To se mi tedy asi stěží povede. A co mínil snový přízrak tím, že mě čeká těžká doba? Musím mluvit s Anaretou! Musím přijít na to, jak ucítit bránu!

Schylovalo se k večeru. Rozhodl jsem se, že pečlivě prozkoumám okraj lesa. Ano, ten okraj lesa, kde jsem ji naložil do auta. Třeba budu mít štěstí a objevím něco nového. Nastartoval jsem a ujel těch pár kilometrů. Zastavil jsem na témže místě, kde jsem poprvé spatřil ty věže. A opravdu, u odpočívadla se doposud povalovala vyhozená lednička. Stmívalo se. Přesně jako tehdy. Zavřel jsem auto a vkročil do lesa. Bezbarvé šero. A jak se stmívalo víc a víc, moje oči už sice nedokázaly vidět barevně, ale jasně černobíle také ještě ne. Pro mě nejnejpříjemnější doba ke koukání. Procházel jsem se pod stromy a nestačil zírat, jak bezohledně se lidé chovají k lesu. Nejen lednička, nýbrž i pytel s plastovými lahvemi. To nechápu! Když už si dá někdo tu práci, že odpadky sbalí do pytle, tak proč ten pytel pohodí právě v lese? Proč jej nevyhodí o kus dál do kontejneru? Přemítal jsem a zacházel stále hlouběji do lesa. V lese přece nemohu zabloudit, znám jej jako svoje boty. Otočil jsem se k autu. Oblohou projel záblesk. Aha! Už mě to ani nevzrušovalo. Další „porucha“. Trhlinou v prostoru jsem zahlédl věže. A porucha se znovu zacelila. Vítr si pohrával s větvemi stromů a ty mne s chutí skrápěly velkými kapkami. Rozběhl jsem se k autu. Nikde nikdo. V hlavě jsme měl jedinou myšlenku: Jak jen může vonět brána?

Noc už převzala vládu nad světem, když jsem přeskočil hluboký příkop oddělující silnici od lesa. Převracel jsem tuto otázku v hlavě ještě cestou na chatu. Alespoň jsem se prošel po lese, utěšoval jsem se znovu a znovu. Jenže ani kouzlo večerního lesa, ani pohled na nově opravený rybník nebyly schopny zahnat vtíravé myšlenky. Zítřka se vracím do Prahy zmaten více než před týdnem. Noc byla také bezesná. Dokonce i za přízrak bych byl vděčný, kdyby mi nabídl nějaké vodítko. Nic se však nestalo. Naprosto nic. Druhý den večer jsem před odjezdem provedl obvyklou kontrolu chaty. Nechtělo se mi odjíždět. V koutku duše mi blikala slabá naděje, že snad zažiji to, co minulý týden. Nikdo mne ale nestopl, nikdo mi nepodal vysvětlení. Jen nezodpovězené otázky mě vysávaly jako pijavice. Těsně před Prahou mne postihla poslední porucha. Právě jsem předjížděl, když tu jsem pravým oknem zahlédl shluk staveb a poblikávajících světel

před sjezdem na Loděnice a odbočkou ke Svatému Jánu. Tedy v místech, kde se nic takového nenachází! Potrásl jsem hlavou. Pro jistotu si dojdou k očnímu. Třeba mají ony sny a zážitky prozaičtější charakter. Vtom se do mne zahryzla vzpomínka na snový pád. A zahryzla se do vědomí takovou silou, až se mi napjaly svaly. Prudce jsem zpomalil. Cítil jsem totéž, co při pádu. Rázem jsem pochopil, že příznak to sledování myslel srtelně vážně. Zřejmě očekává, že něco najdu. Ale proboha co?!

A zase kolotoč práce, jednání, zábav, pokud na ně zbyl čas, a mezitím čas od času ony poruchy. Ve čtvrtek jsem zašel k očnímu. Vysvětlil jsem mu, co mě trápí. Pátravě mě pozoroval. Bylo na něm znát, že by mi raději doporučil jiného specialistu. Nahlas to však vyslovil poté, co mě nechal přecíst všechna ta písmenka střídavě jedním, potom druhým okem.

„S očima nemáte nic, nechcete raději doporučení na nervové?“ zeptal se při loučení.

„Nebo k psychiatrovi,“ navrhl jsem a hned se tomu zasmál. Poněkud křečovitě.

Doktor pokrčil rameny a upřel na mne zkoumavě zrak.

„Nebo tak,“ souhlasil suše.

Nebo tak. Ano, i tohle byla jedna z variant, jak na sebe pohlížet. Vtom se do mne znovu zařízl ten pocit pádu. Dobrá, dobrá, už nebudu pochybovat. Jen mi dej pokoj. Pokusím se tomu přijít na kloub sám.

Vracel jsem se k autu a nad Vltavou letěly k západu tři labutě. Jejich siluety se proti slunci černaly jako tuš. Tramvaje lomozily po nábřeží a lidé spěchali nevšímavě za svými povinnostmi i rozptýlením. Jako by se ve mně zastavil čas. Všechno to hemžení kolem bylo najednou nějak jiné, viděné černými siluetami letících labutí. Najednou se mi vybavil jeden prchavý okamžik, okamžik již dávno zasunutý kdesi v paměti.

Tehdy jsem byl ještě malý kluk. A zrovna nemocný. Asi dost. Musel jsem do nemocnice, nikdo mě nesměl navštěvovat, měl jsem asi nějakou infekční chorobu. Už si to moc dobře nepamatuji. Velmi nepříjemná zkušenost. Snad proto ji mozek automaticky pohřbil a navrstvil na ni tuny příjemnějších zážitků. Vzpomněl jsem si ale, že jsem dostával každé ráno balíček od maminky, takže mi ho musela přece předchozí den nějak doručit, anebo velmi brzy ráno. Maminku jsem neviděl už týden – to je pro malého kluka víc než věčnost. Tak jsem celý den sledoval sestru jako stín, dokonce jsem večer proto utekl i z postele. Přistoupila k malému oknu na konci chodby směřujícímu do dvora a otevřela je. Stála před ním skupinka lidí. Zřejmě rodiče nás dětí v nemocnici. Byla tam také moje maminka s balíčkem ovoce. Rozběhl jsem se k oknu a volal na ni. Strašně se mi stýskalo. Sestra si mě však všimla ještě dřív, než jsem mohl vystrčit ruku ven. Popadla mě a vzpouzejícího se odvěkla zpět na pokoj. A pak mi cestou hubovala.

Brečel jsem. A přišlo mi to tenkrát tak strašně líto, TAK STRAŠNĚ, jako kdybych už nikdy neměl své rodiče spatřit. A tehdy jsem cítil, ano CÍTIL tu divnou vůni nebo zápach a v ústech prazvláštní chuť. Cítil jsem vůni a chutnal chuť odchodu a odcizení.

Potom jsem měl dlouhou dobu různé zážitky sjaty s pachovým a chuťovým vjemem. Páchl jsem nemocí, znal vůni prohry, když jsem dostal od kluků výprask, poznal chuť studu, při němž se srdce svíralo, ale také vůni vítězství. Byly to chutě a vůně něčeho, co prostě nemůžeme nosem cítit a jazykem ochutnat. Tak tohle mínila Anareta, když říkala, že se musím naučit cítit?

S novou nadějí jsem odjel a těšil se, jak to vyzkouším. Jenže hned druhý den mi cestou na chatu ten nápad už nepřišel tak jednoduchý. Opět jsem se coural stejným místem v lese – a ne a ne si připomenout vůni a pach, které jsem předtím cítil. A že jsem je cítil, když jsem zastavoval stopaře, tím jsem si byl stoprocentně jistý. Vztekle jsem kopal do pohozených odpadků, pak se otočil na patě, otočil auto a vyrazil k Plzni. Kašlu na to, snažím se, ale nic. Rozhodl jsem se, že si ve svém oblíbeném klubu poslechnu trochu skvělé reprodukováné hudby a dám si něco dobrého k pití. Vracel jsem se zpátky v povznesené náladě, vyrovnán se všemi příznaky svých snů, skálopevně přesvědčen, že jsem schopen si poklábosit i s vysokou, která se v měsíčním svitu pásla na polích.

Odbočil jsem z hlavní a serpentinou pomalu vyjel k místu svého prvního setkání s Anaretou. Měsíc osvětloval silnici studeným modrým světlem a mně se po chvilce otevřel pohled na pole a kopce směrem na Prahu. Po zemi se válely cáry mlhy, tu ozářené měsíčním svitem, tu zase ztrácející se v lesní temnotě. Těla zvířet pasoucí se na polích jako by plula v čemsi étericky čistém, jako by byla zhmotněnými sny. Cítil jsem, jak všude kolem mne se doslova zhmotňuje vznešenost, a krása souznění celé přírody začala ovládat i mé pocity. Zastavil jsem. Na téměř odpočívadle. A vystoupil. Auto stálo tiše, já také. Nechal jsem prostupovat okolní náladu a přírodu celým svým vědomím. Cítil jsem se být strašně maličkou, přesto však šťastnou součástí něčeho, co nechápu, ale za co jsem rád.

Zhluboka jsem se nadechl – a tehdy jsem cítil. CÍTIL JSEM BRÁNU, cítil příchut' oné noci, kdy jsem vzal s sebou stopařku, cítil jsem vůni padajícího sněhu s vodou. A do toho se vkradla i vůně tajemna, i chuť hovoru lesních stařešinů podobných živým bytostem v družném rozjímání. Rozpřáhl jsem ruce a v převládajícím přívalu spokojenosti a vyrovnanosti s celým světem jsem nemotorně tancoval se zavřenými víčky. Koupal jsem se v namodralém světle měsíce. Vdechoval a vydechoval a chutnal jsem pořád dokola tu zvláštní vůni, abych si ji vštípil do paměti. Anareta by měla radost, kdyby tu byla se mnou. Kdyby tu tak byla!

„No, je to dost, už mě pomalu přestávalo bavit sledovat tě,“ ozval se ten zvláštní hlas těsně u mého ramene.

Prudce jsem se otočil. Ano, stála tam! A za ní se mihotala matná záře dokořán otevřené poruchy. Pečlivě jsem si všímal rozmlžených okrajů, které jsem musel před pár týdny přehlédnout. Byly nezřetelné, mlha pomáhala skrýt rozostření, ale hranice tam byla. Spíše jsem ji jen tušil.

„Tak půjdeme? Nebo chceš ještě tančit?“ zeptala se s úsměvem.

„Nemusím tančit, jsem rád, že tě vidím.“

„Mohl jsi už dřív. Trvalo ti strašně dlouho, než jsi na to přišel. Určitě jsme se mylili, ale splním, co jsem slíbila. Pojd.“

Otočila se pryč od auta. Naposledy jsem se podíval na silnici a vyrazil rychle za ní. Po pár metrech jsem se ohlédl. Auto a silnice nikde. Zmizel i pocit rozostřenosti obrysů poruchy a ztratila se i chuť brány. Necítil jsem ji na jazyku. Zato jsem vnímal jiné chutě a vdechoval jiné vůně. Pečlivě jsem si je snažil vštípit do paměti. Třeba se mi budou ještě někdy hodit. Nebyl jsem už tak nervózní jako posledně a vykračoval jsem si za Anaretou skoro vesele. Stoupali jsem do mírného svahu. Anareta pochodovala ve svižném tempu vpřed. Po nějakých dvaceti minutách jsem byl celkem rád, že nemluvíme. Chůze se stávala namáhavější, ale i stoupání bylo příkřejší. Šli jsme mlčky asi hodinu. Tady někde už musí být kopec Maršál! Znáám jeho okolí ze všech stran, nezahlédl jsem však jedinou povědomou cestu nebo průsek. Anareta nezpomalovala a bylo znát, že chce být na tom mně neznámém místě co nejdříve. Vysoké smrky nahradily silné duby, tu a tam prostřídáné borovicemi. Na východě se objevila slabá záře. Anareta prudce vydechla a zastavila se na okraji strže svažující se do hloubky asi dvaceti metrů.

„Jsme na místě, odtud je krásný výhled. A také tady můžeme v klidu začít. Co chceš vědět nejdřív?“ otočila se ke mně a sundala si kapuci z čela.

Chvilí jsem ji beze slova sledoval. Pak jsem si pomalu sedl na kraj strže a rozhlédl se. Anareta přisedla a mlčela také. Pozorovali jsme, jak se začíná světlo odrážet od vrcholků stromů. Zabarvovalo je do světlých a teplých tónů hnědé. Slunce stoupalo několik minut a ozařovalo svými paprsky stále více stromů a vyhánělo mezi nimi poslední zbytky noci. Naše výdechy se měnily ve zlatavou mlhu. Nezdálo se mi, že by byla taková zima. Právě teď jsem si potřeboval srovnat v hlavě myšlenky, abych se mohl ptát. Pořád jsem spoléhal na její slib, že mne naučí všechno, co může. Nejprve jsem se však potřeboval dozvědět, o co jde.

První paprsky dopadly na dno strže pod námi. Dole se mlha začala vytrácet a během okamžiku vběhlo do kotliny několik dívek. Vůbec se o nás nestaraly, přesto jsem z jejich pohledů poznal, že o nás vědí. Vtom mi blesklo hlavou: pokud je pravda, co mi VÍCEMĚRNÍ minule říkali, tedy že všechno, co vidím, je pouhou vizualizací, abych to byl schopen pochopit, musela být tato vizualizace neuvěřitelně složitým technickým zázrakem. Avšak ani Anareta, ani dívky dole pod námi nevypadaly, že jsou napojeny na nějaký přístroj, nevypadaly ani jako svůj holografický obraz. Pořád jsem nechápal, a proto jsem tiše sledoval rodící se ranní idylu v srdci lesů. Všiml jsem si, že z pravé strany kotliny, kde mi stromy zakrývaly výhled, přitékal potok nebo malá říčka. Tam zřejmě dívky směřovaly. Prohlížel jsem si jejich dlouhé vlasy, sledoval děvčata, jak mizejí pod příkrovem větví a hned se zase objevují. Škoda jen, že mi stromy narušovaly celkový dojem.

Zhluboka jsem se nadechl, a aniž bych se na Anaretu podíval, tiše jsem se zeptal: „Položil jsem tu otázku již jednou, ale nikdo jste mě nebral vážně. Proč zrovna já? A k čemu mě vůbec potřebujete?“

„Čekala jsem, že se na to zeptáš,“ odpověděla zadumaně po chvíli.

„Nemohu ti zodpovědět všechno, protože odpověď na to sama neznám. Mohu ti však nabídnout příběh, který ti snad vysvětlí, proč jsme se já, Hyleg, Almuten, dokonce i všichni ostatní rozhodli tě nechat procítat. Pokud ovšem chceš. Možná v něm najdeš odpověď, kterou hledáš. A možná ne, kdo ví?“

Odmělčela se. Hleděla na mne a vyčkávala. Ale já se schválně tvářil, že pozoruji dívky dole u potoka. Teprve nyní jsem zaregistroval, že odložily šaty a koupaly se v potoce jen tak. No, to je tedy nápad takhle v zimě. Avšak hned jsem si uvědomil, že můj ne zcela nevinný pohled nemohl uniknout Anaretě. Ohlédl jsem se. Pobaveně mě sledovala a její svrstělé obočí vyjadřovalo právě položenou otázku.

„Pořád tě poslouchám,“ vyhrkl jsem chvatně.

„No dobrá, i tohle se mi bude za chvíli hodit. Tak teď dobře poslouchej. Něco o nás VÍCEMĚRNÝCH jsi již možná vytušil. Všechno, co zde kolem sebe můžeš vidět, dokonce i těla těch koupajících se dívek, je jenom vizualizací našeho světa. Abys byl schopen pochopit skutečnosti, které se nedějí v čase, musíme ti zprostředkovat jejich pochopení vjemy tobě srozumitelnými. Proto se vizualizace zobrazuje jako v čase se odvíjející děj. Jestli se někdy naučíš správně dívat, spatříš i ty všechno tak, jak je, bez časové deformace. Proto tedy budu příběh vyprávět v termínech a v čase, jako by existoval. Ale opravdu jen pro tvé pochopení. Nicméně veškeré pro nás důležité toky se odehrávají ve změně emocí. To je pro nás jakási časová osa. A tak budou možná některé důvody k jednotlivým krokům z tvého pohledu nesrozumitelné nebo podivné. Řekněme tedy, že jsme před mnoha lety žili v tomto světě,“ a rukou opsala velký kruh, „vnímali pouze nárůst emotivního pole a vše se odvíjelo v naprostém pořádku. Interference z jiných úrovní jsme nevnímali, nebo jsme jimi byli ovlivňováni nevědomky asi jako vy.“

„My ale nejsme ovlivňováni jinými dimenzemi, naši vědci by na to dávno přišli,“ skočil jsem jí do řeči. Anareta se zamračila, zmlkla a třela si ruku o kořen nosu. Po chvíli pokračovala.

„Jste. A všimli si toho, jenže je nenapadlo tak jednoduché vysvětlení. Budu tedy muset začít jinak. Nejdřív ti objasním, jak je možné, že existuje brána, a co to vlastně je. Ano, asi to tak bude nejlepší, snad něco pochopíš ze vzájemného ovlivňování. Což je pouze jiný výraz pro interferenci.“ Náhle ji zaujaly koupající se dívky: „Dareo, prosím tě, můžeš přijít sem nahoru?“

Oslovená s úsměvem přikývla. Netrvalo to ani minutu a už jsem za sebou zaslechl kroky. Oba, já i Anareta, jsme se otočili. Překvapením mi poklesla čelist. Před námi stála zcela nahá dívka, kůži měla mokrou a z konečků prstů jí stékala v pramíncích voda a odkapávala na zem. I ve vlasech se jí třpytila. A z pokožky stoupala pára.

„Přeješ si, Anareto? Ráda bych se s ním seznámila, ovšem nevíme, jestli je to on,“ spustila Darea. „Navíc na mne dost podivně zírá,“ dodala poněkud důrazněji.

Cítil jsem v jejím hlasu pobavení, nezaznamenal jsem však sebemenší náznak studu. Rychle jsem sklopil oči. Byla krásná, nepopíratelně, ale to zřejmě nebyl důvod, proč ji sem Anareta přivolala. Navíc VÍCEMĚRNÍ asi umějí číst i myšlenky, když posledně několikrát hbitě zareagovali na mé úvahy.

„Nemusíš se obávat, nenutím tě seznamovat se s ním blíže,“ usmála se Anareta. Na slovo „blíže“ položila zvláštní důraz.

„Potřebuji tě jenom jako důkaz, jako názornou ukázkou.“

Vstala a rozhledla se. Pak popošla pár kroků k skupině kamenů, jichž jsem si v ranním šeru nevšiml. Určitě jsme ale kolem nich museli projít. Slunce se už vyhouplo dost vysoko nad obzor. Odhadoval jsem, že by mohlo být tak osm hodin ráno. Anareta přistoupila ke kamenům, chvíli je zkoumala a poté se otočila k Dareji.

„Pojď si sem lehnout na znak,“ ukázala na kameny.

Všechny byly téměř stejně vysoké, asi tak do výše postele. Darea ulehla na zmrzlé balvany, kolem jejího těla začala stoupat pára. Ona však vůbec nebudila dojem, že by ji cokoliv studilo. Na rtech jí pohrával pobavený úsměv. Přiznávám, že nemám zpravidla ve zvyku sledovat ráno v mrazivém lese nahá a mokrá dívčí těla ležící na kamenech, takže jsem přeskakoval očima z detailu na detail. Určitě bylo vidět, že mě pokus zajímá i jinak. Anareta mě podmračeně sledovala. Najednou zpod svrastělého obočí vyšlehl záblesk. To její oči se smály.

„Myslím, že si tuto ukázkou budeš ještě dlouho pamatovat,“ pravila pohlížejíc na Dareu.

Pak rozepla sponu na svém plášti, a jím zakryla celou spodní část těla. Od pasu si odmotala šátek ze zvláštní látky a rozprostřela si jej přes ruku. Nevyznám se v látkách, ale bylo to něco mezi záclonou, takovou, co se rozevlaje, když jdete kolem, a mezi hedvábím. Byla to látka, která obkreslí tělo jako tužka, a přitom o barvách nebo skrytých tajích neprozradí nic. Anareta zahalila zbytek Dareina těla, jen hlavu jí nechala vykukovat – vypadalo to, přímo jako by vyčnívala z kamenů. To by se ovšem nesměla pod tkaninou zřetelně rýsovat Dareina ňadra, linie jejího těla, boků a její klín.

Anareta mne zkoumavě pozorovala: „Všímáš si opravdu dobře toho, na co se díváš?“

Domníval jsem se, že mne chtějí přistihnout při nějaké, pro ně snad hříšné myšlence. Samozřejmě, že si všímám dobře. Kdo by si taky dobře nevšímal?!

„Klidně mi můžeš odpovědět,“ naléhala Anareta.

No dobře, třeba budu vypadat jako puberták přistižený u klíčové dírky ve dveřích k dívčím sprchám. Samy to chtěly, chtěly mne asi někam vmanipulovat, myslel jsem si tenkrát. Dnes vím, že to byla nejcennější ukáзка, jak vnímat. Bez ní bych nikdy nepochopil další události a souvislosti. Jenže tehdy jsem z toho cítil jen jakousi zkoušku erotiky.

„Není možné si nevšimnout tak krásného těla,“ řekl jsem hlasem trošku přiškrceným.

„A vidíš ho zřetelně a jasně?“ zesílila hlas Anareta.

„Naprosto jasně!“

„Se všemi detaily?“ naléhala neúprosně.

„Výslech? Dobrá. Tak tedy se všemi detaily bradavek, břicha, klína i nohou, chceš-li. Rád bych ovšem podotkl, že já nechtěl žádný striptýz,“ ozval jsem dotčeně.

„Nejsi u výslechu, chci jen, aby sis všimal maličkostí,“ usadila mne Anareta aniž by vůbec zaznamenala mou ironii na erotičnost situace.

„Jsi si skutečně jist?“

„Naprosto.“

„Dobrá, tedy se, prosím, otoč a jdi na chvíli k okraji svahu. Pravda, nemusel bys odcházet a mohla bych ti to předvést i tak, ale takhle to bude přece jenom přirozenější. Neohlížej se! Pokud tě mohu požádat.“

Poslušně jsem odkráčel ke strži. Děvčata se ještě koupala, pro závoj mlhy, který stoupal z jejich těl, však nebyla téměř vidět.

„Tak už se vrat,“ zaslechl jsem Anaretu. Otočil jsem se a zamířil zpět ke kamenům. Na zátiší se nic nezměnilo. Darea, přikrytá Anaretiným pláštěm a lehounkým šátkem, ležela ještě na kamenech a zvědavě po mně pokukovala.

„Co vidíš teď?“ udeřila na mne Anareta.

Co to proboha na mě zkouší?! Co je podstatou této zkoušky? Honilo se mi hlavou a já se snažil najít sebemenší rozdíly v poloze ležícího těla.

„No, možná má jinak nohy, ale nejsem si jist. Neříkala's mi, že si mám zapamatovat nějaké rozdíly. Možná je jinak rozprostřený šátek. Nevím, má to být zkouška fotografické paměti, nebo co?“ Opravdu jsem nechápal, co po mně vlastně chce.

„Co vidíš?“ odfrkla popuzeně.

„Nahé dívčí tělo, krásné, takové, jaké tu leželo před pár vteřinami. Darea se jmenuje ta dívka, nebo tak jí alespoň říkáš,“ odsekl jsem už také nazloben.

„Nějaké detaily jejího těla vidíš?“ vyzvídala dál Anareta.

„Samozřejmě, tytéž jako předtím. Ňadra, břicho, boky, klín a stehna. Stačí to přiznání? A jestli ti to vadí, tak si uvědom, že jsem normální chlap a ženské tělo se mi líbí. No a? Je na tom něco špatného?“ zaútočil jsem.

Ani se na mne nepodívala. Pokynula Daree. Od ležícího těla se oddělila její hlava, jak Darea vstávala z podřepu za balvany. Byla stále stejně nahá. Na kamenech nyní spočívalo bezhlavé cizí tělo. Darea kameny obešla a připojila se k nám, teď již se znatelným úsměvem na tváři. Nechápal jsem, co se tu hraje za hru. Anareta přistoupila k tělu a pohybem salonního kouzelníka lehce strhla jak šátek, tak svůj plášť. Na kameni tvaru ženského těla ležely pod šátkem dva citrony, klín a boky tvořily další kameny, křivku nohou zakrýval plášť.

„Jen se podívej, co jsi viděl. Takhle kvalitní pozorovací orgán máš. Nechci ti dokazovat, že tvoje oči vidí to, co jsou zvyklé vidět, a že lžou, když jim chci vnutit starý obraz místo nového, a že ho okamžitě a rády přijmou. Chci ti dokázat něco úplně jiného. To, že průnik trojrozměrného světa do dvojrozměrného průmětu může od různých vzorů vypadat stejně. To je podstata interference, chápeš? Nikdy nemůžeš vědět, co vytvořilo odraz v dvojrozměrném světě, protože vzor z vícerozměrného světa může být jiný, anebo může být složen z mnoha vzorů, které spolu vzájemně nesouvisí. Darea se ti líbí, proto nikdy tento příklad nezapomeneš, možná ti v budoucnu dokonce pomůže spoustu věcí pochopit. A teď si představ, že to byl jednoduchý příklad průmětu vlivů tvého trojrozměrného světa do dvojrozměrného. Ale ještě to není vůbec pravda, poněvadž jsem ti to musela předvést na látce o určité tloušťce. Nedokážeš pochopit, jak by to vnímaly bytosti žijící v opravdovém dvojrozměrném světě. Stejně tak interferuje trojrozměrný, respektive čtyřrozměrný svět tvůj s tím naším. Oboustranně. Nejsi schopen zjistit pravou podstatu jevu, jenom jeho obraz. Proto vaši vědci neumějí odhalit pravou příčinu, všeho, co se děje. Jenom její odraz. A proč ti to ukazují? Protože ani my neumíme přesně analyzovat odrazy vašeho světa v našem. Nebo dlouho jsme neuměli. Tak jako vy si neuvědomujete interferenci našeho světa do vašeho – a věř mi, existují ještě další.“

Upíral jsem oči na odhalený kámen s předměty, které jsem považoval za dívčí tělo. Pozvolna mi docházely souvislosti. Pokud lze takto ošálit smysly, pak i způsob uvažování může být chybný a ty chyby jsou tak umně skryty, že není v silách člověka na ně přijít a eliminovat je. Jestliže mi Anareta dokázala existenci vzorů ovlivňujících úroveň nižších systémů nebo na tuto úroveň pronikajících, co tedy může ovlivňovat cestu opačným směrem? Zeptal jsem se jí na to. Anareta opět usedla na kraj srázu. Spolu jsme sledovali, jak se ranní mlhy roztrhly a vítr je odvál do tmavých koutů lesa.

„Nevím, na čem bych ti vysvětlila, jak dvojrozměrný prostor ovlivňuje váš svět, mohu ti však poměrně snadno vysvětlit, jak působí váš svět na náš. Není to ovšem nic, co bychom věděli samo sebou. Třeba tě to překvapí, ale zjistili jsme to teprve nedávno. Naši myslitelé, jimž bys asi říkal šamani či kouzelníci, objevili to, že dovedete měnit směr toku emocí. Tento tok určující naši existenci je pro nás důležitý asi jako pro vás vzduch s časem dohromady. Musí se však vytvářet určitým způsobem a v určité kvalitě. Samozřejmě, v jeho tvorbě se objevují poruchy, které způsobujete vy svou činností, emocemi a celým životem.“

„Jak tomu mám rozumět?“ vyhrkl jsem poněkud zmatený.

„Snažím se o co největší zjednodušení. Představ si například toto,“ vstala a znovu přikryla kameny svým šátkem. A znovu se pod šátkem rýsovala dívčí postava.

„Vidíš plochu toho kusu skály, který tvořil břicho dívky? Pak tedy vidíš, že na mnoha místech se jej šátek vůbec nedotýká, a přesto působí na dva citrony představující ňadra.“

Pořád jsem nechápal. Anareta se zachmuřila, bylo to pár vteřin, ale nevzdala se.

„Dobrá, tak jinak,“ shýbla se a zvedla ze země pár drobných větviček. Položila je pod šátek a chvilku tam něco kutila. Co, to mi zakrývala její postava. Potom se obrátila. Blízko pupku modelu dívčího těla stoupal proužek dýmu.

„Vidíš ten proužek dýmu? To je odraz maličkého plamene pod tím šátkem.“

Vtom rychle strhla šátek z balvanu. Na šátku se černala skvrna. Přidržela mi šátek před očima.

„A toto je stopa v dvojrozměrném světě. Jako když vy si něco usilovně přejete, až se celá vaše bytost k tomu přání upíná.“

„Asi myslíš třeba modlitbu, anebo výbuch vzteku,“ zabručel jsem polohlasně.

„...no, možná,“ na moment se zarazila, pak ale pokračovala, „určití lidé nebo určité bytosti vašeho světa umějí dosáhnout takových stavů myslí, že ovlivní výrazným způsobem tvorbu emocí na naší úrovni. A my ji pak zaznamenáme. Jenže většina z nás nedokáže určit původ a zdroj, jako vy nejste schopni určit původ některých dějů ve vlastním světě. Určíte pouze, jsou-li pro vás příznivé, nebo ne, a ještě ne u většiny. My také dokážeme jenom zaznamenat, zda jsou tyto emoce pro náš život prospěšné. Pokud tomu tak není, snaží se všechny bytosti, jichž se to týká, o nápravu škod. Pak můžete být zpětně ovlivněni. Například když jsem strhla šátek, ochladila jsem tím plamen, až zhasl. Přesně takhle dochází k vzájemnému ovlivňování světů. Mnohdy to chápeme jako nepřírozené jevy a mnoho z nich považujeme za zcela přirozené. Někteří vaši vědci se domnívají, že je dokáží vysvětlit. Zatím ovšem popisují pouhý průmět vzoru.“

Odmlčela se. Vypadalo to, že se ponořila do sebe. Soustředěně hleděla na potok. Dívky již odešly a on teď mihotavě odrážel koruny stromů, to jak se do něj opíralo slunce. Atmosféra toho místa byla prosycena zvláštní velebností a klidem. Cítil jsem, jak i já se uklidňuji, jak se zbavuji všech negativních myšlenek včetně pocitů podezření a strachu.

„Nyní ti tedy vysvětlím, proč vizualizace. Anebo, chceš-li, zprostředkování a překlad našeho obrazu světa do vize, kterou dokážeš pochopit. Jsi trojrozměrná bytost a nemůžeš tedy chápat naše spektrum vjemů. Neumíš se pohybovat v čase sem a tam jako my, a proto ti musíme nasadit jakési brýle, jež zastíní to, co bys nebyl schopen pochopit. Podobá se to vaší televizi.“

V jejím hlase jsem zachytil osten opovržení, nebo snad smutku. Vzápětí však pokračovala: „Rozumíš tomu, co jsem ti doposud vysvětlovala? Teď ti ukážu, jak to vypadá doopravdy – bez takové pomocné berličky.“

A mávla rukou. Ve zlomku vteřiny zmizel svět, jež jsem znal, Anareta byla docela jinou bytostí. Cítil jsem zvuky, chutnal barvy, prohlížel si svět podobající se ploché desce, na níž se objevovalo z toho starého, mně důvěrně známého pouze to, co jsem chtěl vidět: galaxie, stromy, města, ale všechno ve sledu, který jsem nechápal, a převracelo se to od zničení po vznik a od smrti k narození. Opravdu jsem nebyl s to porozumět

celé té škále možností a možných kombinací směrů času. Když jsem zahlédl stromy, spatřil jsem i bytosti, které byly jejich vzorem a jejichž činností a prostou existencí stromy vznikaly na naší úrovni. Mozek některé vjemy odmítal vůbec registrovat. Měl jsem dojem, že se mi hlava rozskočí. Už jsem skoro ztrácel vědomí, když tu se svět zase vrátil do podoby mně důvěrně známé. Seděl jsem opět s Anaretou nad strží a zíral na koruny lesních velikánů.

„Tak, teď jsi spatřil náš svět. Vidíš, že vizualizace je nezbytná, abych s tebou mohla vůbec komunikovat, abych ti mohla objasnit, co od tebe vlastně očekáváme.“

Až dlouho po tomto rozhovoru jsem dokázal vidět a chápat pětirozměrný svět, avšak kvůli dalším detailům tohoto svého životního příběhu budu i nadále používat příklady a jakousi vizualizaci. Použiji tedy zase příklady a časovou osu pro lepší pochopení, jako to dělala Anareta, když mi vytvořila překladatelskou komůrku vjemů a nechala mne v ní hodně dlouho. A to i poté, co jsem spoustu věcí pochopil.

„A co se teda ode mě očekává? Proč jsi mě tenkrát zastavila na kraji lesa?“

„Náš moudrý, jak mu říkáme my, něco mezi šarlatánem, vědcem a čarodějem, tak byste ho nazvali vy, zjistil, že dochází k závažným poruchám našeho pátého rozměru – emocí. A tedy i ke zkrácení naší existence! Mnoho našich prostě zmizelo!“

„Jak zmizelo?“ skočil jsem jí do řeči.

„Zkrátka přestali existovat v té formě a s těmi vlastnostmi, jak jsme u nich byli zvyklí.“

„To se u nás děje pořád, lidé například hubnou nebo se učí. Jsou každý den jiní.“ Anareta se usmála: „Nemám na mysli normální životní vývoj. Smrt u nás znamená ztrátu identity, ztrátu právě toho principu, jímž můžeme ovlivňovat světy pod a nad naší úrovní. To je pro nás smrt. Existujeme, jenže jako bezduché stroje. Jako prázdné nádoby. Auto, které se bez člověka rozjede samo po silnici, v tvém světě také nemá smysl existence. Může navíc všem ostatním způsobit značné problémy – i smrt. Obobně působí takto zemřelí u nás. Zkáza se rozšiřovala víc a víc a nikdo netušil proč. Žili jsme jako vždycky, využívali proudy pozitivní energie a usměrňovali proudy negativní emocionální energie, aby náš svět setrval v rovnováze. Asi tak, jako když vy dýcháte. Jenomže tehdy se začaly objevovat spousty takových poruch, které jsme nedokázali vstřebat. Zároveň se začaly šířit zvěsti, že někdo z nás se snaží o jakýsi posun na vyšší dimenzi vytvořením jediného toku energie. Proto začal měnit vše ve svém okolí na neživé. Dlouho moudří pátrali. A nás stále ubývalo a přibývalo neživých, až situace dospěla do stadia, že hrozí zánik nás samých. Moudrý Gharm objevil, že veškeré změny pro nás životně důležitých energií jste schopni produkovat vy. Sám však nedokázal vypátrat, odkud a jak se šíří nevyváženost. Mnozí mu to nevěřili a dodnes nevěří. Hylega jsi viděl – ten se s ním jen hádal. Na řadu věcí měli různý názor. Ale Gharm měl i přímé nepřátele. Většina z nás byla přesvědčena, že je cesta sjednocení, jak se mezi námi začalo zániku říkat, třeba správná.“

Anareta se odmlčela. Dlouho bylo ticho. Už už jsem se chtěl zmínit o přízraku, který mne pronásledoval ve snech, ale jakási ledová ruka mi sevřela hrdlo tak, že jsem nemohl vydat ani hlásku. Dobrá, nebudu o něm mluvit, ať je to kdokoliv.

„Protože byl Gharm takový, jaký byl, nikde nevydržel dlouho a nikomu nesvěřil nic z toho, na co přišel, nemá tudíž žádného pokračovatele.“

„A to vy si navzájem nepomáháte? A co školy a podobně?“ podivil jsem se.

„Školy?“ usmála se.

„Školy jsou našim životem. Žijeme v oddělených národech, jak byste řekli vy. V rámci jednoho národa existuje spousta vesnic nebo měst, kde každou potřebnou životní činnost zajišťuje specializovaný klan. Gharm byl hlavou klanu moudrých. Poněvadž nebyl ještě tak starý, nebáli jsme se, že by se vědění mohlo ztratit. Vědění je u nás druhou nejžárlivěji strážnou hodnotou. Proto se nediv, že Gharm nechtěl nijak zvlášť upozorňovat, že hledá původce nevyváženého toku. Hyleg i já jsme se s ním mnohokrát zlobili. Hyleg jako náš vůdce v běžném životě, podle vás velitel armády, nebo tak něco, buduje ochranu nás všech jen ze zlomků toho, co si kdo od Gharmova zmizení pamatuje. Jenom najít tebe, jehož Gharm označil za toho, kdo může pomoci, trvalo skoro dvě stě pokusů. A to si ještě část z nás myslí, že hledáme Gharma samotného.“

„A kdy ten váš Gharm zmizel?“ zeptal jsem se.

„...“, odvětila zcela nesrozumitelně, „aha, já zapomněla. V přepočtu na váš čas asi čtyřicet let nazpět. Nedá se to přesně určit podle vašeho kalendáře, nemáme styčné body času.“

Celé to bylo velmi podivné, přesto mě to zajímalo čím dál víc. Jestli byl Gharm nějaký starý mastičkář pozemského typu, pak to byl pěkný vykuk. Držel tyhle lidičky hezky na uzdě silnými řečmi a profitoval z toho. Nebo taky ne, kdo ví? Tady v tom světě, a že jsem v jiném světě, o tom jsem už přestal pochybovat, patrně platily jiné zákony a jiná pravidla. Toužil jsem dozvědět se co nejvíc. Když chcete vyhrát, musíte se naučit pravidlům protivníka!

„Neslibovala jsi náhodou, že mě naučíš všemu, co sama umíš?“ Anareta sebou trhla, očividně jí nebylo příjemné, že jsem připomněl její dřívější, možná neuvážený slib.

„Tenkrát jsem si myslela, že jsi někdo jiný.“

„A kdo jsem měl být?“

„Tak já ti to dopovím. Když s námi Gharm jednou mluvil o nebezpečí zániku všech okolních národů vlivem změny v toku emocí, zmínil se, že existuje celá řada úrovní světů, ale že nesmíme opomenout vás, HAUZÁKY, jelikož máte hodně vlastností, jež nám mohou pomoci. Například vnášíte do našeho světa pro nás tak potřebné emoce. Na druhou stranu i ty, které nás ničí. Výhodou ale je, že projevy vašich myslí mohou ovlivnit náš svět. Další je třeba schopnost zkoumat a učit se. Gharm dokonce tvrdil, že jste natolik schopni se učit, že jednou budete umět procházet z jedné dimenze

do druhé, aniž by vám strážci brány museli otvírat. Byl to tak převratný názor, že se kvůli němu Hyleg s Gharmem dlouho přeli. Odtud pramení Hylegova nedůvěra ke Gharmovým závěrům.“

„A jak bychom toho měli podle Gharma dosáhnout?“ zajímal jsem se hned živě. Slunce stálo na obloze jako v poledne, ale na východě se začala shlukovala mračna.

„Gharm nám nikdy nevysvětlil, jak byste toho mohli docílit, usuzuji, že jen z vlastní výuky. Nejdříve jsem se jako strážce brány musela naučit vytvořit si u vás tělo, nebo alespoň zdání tohoto těla. Vzpomínáš si, jak jsi mne poprvé uviděl? Nikdy jsi na mne nesáhl, dodnes však věříš, že jsi vezl stopačku. Na sedadle v autě však po mně nezbyla žádná mokrá stopa, že? Ani jsi to nezkontroloval. Protože mé tělo je jen nedokonalý obraz vašich těl, jak jej promítám do času. Kdybych trochu víc cvičila, mohla jsem mít u vás stejné tělo jako vy. Jenže znáš to, učení nebylo mou silnou stránkou. Ze dvou sester jsem jediná, která umí otvírat a zavírat bránu do nižších úrovní. Ostatní jen vědí, že to jde. Projít mohou, když je pustím, ale sami nedokážou bránu ani otevřít, ani přesunout. A jako paní brány tě nemohu naučit, JAK se to dělá, je to tajemství našeho klanu. Měl bys asi začít jako já. Musíš si vytvořit živé tělo na naší úrovni. Víš sám, jak vypadáš, když nevytvořím zviditelnění. Jsi jako cár mlhy. Fuj!“ Anareta se na oko opovržlivě usmála.

„Dobrá, řeknu ti jenom začátek, podle toho, jaké budeš dělat pokroky, uvidíme, co s tebou dál. Škoda, že nejsi ten pravý, jinak by tě už cvičili jen ti nejlepší ve všech našich dovednostech. Takhle musíme s Almutenem znovu hledat Gharmovo znamení, pokolikáté už, dokud je nenajdeme,“ povzdechla si zklamaně.

„A jaké znamení měl Gharm zanechat?“ snažil jsem se z ní vytáhnout kloudné vysvětlení.

Chvilí mne sledovala očima, a jako by se odhodlala k porušení nějakého tajemství nakonec zdráhavě odvětila: „Dobrá, když jsi nás dokázal vnímat, tak ti to tedy povím. Gharm kdysi předpokládal, že by mohl buď zmizet, nebo padnout za oběť těm, kteří se snaží o sjednocení. A prohlásil, že kdyby k tomu došlo, ať hledáme kerp²⁾ mezi moudrými HAUZÁKŮ. Sdělil nám ještě pár věcí o povaze, a zejména emocích HAUZÁKA, jenž nám má pomoci a má být kerpem – poslem, neporazitelnou bytostí a současně i zbraní v jedné osobě. Bohužel, takový ty nejsi. Nejprve jsme hledali mezi vědci vašich národů, zbytečně. Naposledy jsme se nechali vést emotivní stopou, již nám naznačil. Byl jsi přesně stoprvní pokus – a opět neúspěšný. Nedovedeš si představit, jakou to dá práci najít stopu mezi vámi na Zemi.“

Pomalu mi začalo docházet, oč jim jde. Mají asi skutečně vážný problém, když tomu věnují takovou pozornost.

„A kolik lidí už jste k sobě přivedli? Z těch sta pokusů myslím,“ zeptal jsem se, zatímco jsem pozoroval, jak se obloha zatahuje stále víc a víc. Anareta také sledovala obzor se vzrůstajícími obavami.

„Mnozí ani nezareagovali, spousta se jich sem vůbec nedostala. A ti, jimž se to povedlo, měli sice základní předpoklady jako ty, ale znamení Gharma ne.“

„Ale jak jste to poznali?“

„Gharm byl zvláštní. Kdyby někoho připravoval jako svého zástupce nebo pomocníka, nikdy by ho nenechal bez znalostí svého umění alespoň v základní míře. Ty se neumíš bránit a nejsi vůbec schopen dotvořit si tělo. Proto tedy nemůžeš být tím silným, jehož Gharm předpověděl.“

Anareta zamračeně hleděla na horizont. „Něco se blíží,“ zahučela polohlasně.

„Ale neřekla jsi ještě nic o tom, jak si tělo vytvořit.“

„Tak dobře. Pokud si chceš vytvořit tělo i na naší úrovni, musíš umět ovládat to své vlastní. Bude-li to tvá vůle, musí tě poslechnout každý atom tvého těla. Chceš-li je rozložit na atomy, rozloží se. Chceš-li je znovu složit, složí se. Je to přece tvůj nástroj, tvé tělo, tak tě musí poslechnout.“

„To je přece nesmysl, to nemůžu nikdy dokázat!“ skoro jsem vyskočil.

„No právě, tahle myšlenková blokáda ti vždycky zatarasí cestu. Musíš si položit otázku, kdo z vás dvou je pán a kdo sluha. Ty, anebo tvoje tělo? Musíš se k sobě chovat jako k nezávislému souboru sobě rovných buněk, molekul a atomů. Napřed jej musíš prodchnout citem a emocemi. Uvidíš, že se toho dá docílit. Ale jenom usilovnou prací a pevnou vůlí!“

Nevěřicně jsem kroutil hlavou a vstřebával, co mi právě řekla. Jak asi mám tělo rozložit a zase složit? Stejně to bude jen na naší úrovni.

Proto jsem namítl: „I kdyby se mi to nakrásně podařilo, tak jen v našem trojrozměrném světě, s vaším to nebude mít nic společného.“

Anareta netrpělivě potřásla hlavou a horizont pozorovala s ještě větším zaujetím.

„Tak to není! Nemůžeš dokonale ovládat nic, když k tomu nemáš vztah. S tělem je to stejné. Musíš je cítit, mít je rád. Musíš vytvořit kladný vztahový náboj mezi každou buňkou svého těla, každým atomem a svým vědomím, tedy vůlí. Jen tak tě začne poslouchat. A ten náboj je již součástí našeho světa. Tak se staví tělo. Ale většina z vás to stejně za svůj život nestihne. Takže ti to vyprávím skoro zbytečně.“

Anareta vstala a nervózně upírala oči k tmavnoucímu obzoru a roztahujícím se černým mračnům. Najednou ztuhla. Vztáhla ruce nad hlavu a prudce je spráskla. Mezi dlaněmi svírala jakýsi předmět, nerozeznal jsem, co to bylo. Ozval se ostrý temný zvuk, jenž mi rozvibroval všechno v těle. Dole pod kopcem se začaly míhat postavy. Jedna z nich rychle vyběhla až k nám.

Hyleg si mne ani nevšiml, stál po boku Anarety. Trásl se vztekem, letmo na ni pohlédl a obořil se:

„HAUZÁKOVI se věnuješ, ale že se blíží SJEDNOCENÍ, to tě nezajímá!“

A zlostně začal vykřikovat nějaké nesrozumitelné rozkazy. Dole se houfovaly postavy. Napříč scénérií přebíhaly častěji a častěji mně známé poruchy. Chvillemi jsem zahlédl dole v údolí houfy ozbrojenců, chvílemi zase rotující a měnící se

kotouče různobarevných mlh. Kolem se rozeznával podivný hukot. Tvořily jej takřka neslyšný šepot, vzdálené burácivé vytí vichru a hluboké hučení, ne nepodobné ozvěně vzdálených výbuchů.

V těch nejhlubších tónech, které se nacházely snad až za prahem slyšitelnosti, znělo cosi, co rozechvívalo představivost, ba dokonce i vnitřnosti, svými pomalými vibracemi. Dalo se to téměř nahmatat. Viděl jsem, že většina se chová jako stádo bez pastýře. Sice se chtěli bránit něčemu, co jsem neznal, ale nevěděli přesně, kdo, co a jak má dělat. Hyleg by byl třeba dobrým vojevůdcem v normální bitvě z našeho světa, jenže tady ho nikdo moc neposlouchal. V davu pod strží jsem zahlédl i Dareu, oblečenou a bez svého letmého úsměvu na rtech. Byla značně vyděšená, ostatně jako skoro všichni.

„Zavolej Almutena a další,“ Anareta se obrátila vzrušeně na Hylega, „a nech moje starosti mně. Dokáží se o své záležitosti postarat.“

Rukou, v níž držela mně neznámý předmět, opsala kruh. Hyleg mě sjel pohledem a zlostně dupl nohou. Přesto však beze slova odběhl.

Anareta mi ve velkém spěchu začala důrazně vysvětlovat:

„Je možné, že už nikdy nic neuslyšíš, protože za okamžik zemřeš, ale přesto, pro tu malou šanci, teď dobře poslouvej. Tělo se oživuje cvičením, a to tak, že si představuješ v každé jeho části světlo a teplo. Jako by tělo zářilo vnitřním světlem. Musíš procítit každou buňku, do každé tepny a každé vlasečnice musíš to světlo a teplo vůlí přinést. Stačí si představovat plamen nejdříve na kůži, pak pod kůží, vždy na malém kousku těla. Začíná se od nohou, protože nohy tě nosí po světě, a pokračuje se dál až k hlavě.“ Vzápětí se otočila a odcházela.

„Počkej,“ křičel jsem na ni.

Anareta stála již na svahu, přesto se na mne zahleděla.

„Poslyš, jak dlouho mám takhle cvičit, než se projeví výsledky?“

„Nevím, jak je to u vás HAUZÁKŮ, u nás jsme v dětství takovýmto cvičením věnovali jednu dvacetinu každého dne. Začínali jsme právě od chodidel, pak následovaly nohy až ke kotníkům, ke kolenům a tak dál. Třeba se ti to povede i dříve než nám, než jsme oživilí jednu nohu ke koleni, trvalo nám to ve vašem pojetí celý rok,“ oznámila mi posměšně.

„A neboj se, že nepoznáš, když bude oživená. Poznáš. A teď někam zalez, schovej se! Nemám čas tě odvést zpátky, musíme se bránit.“

Hukot se stal nesnesitelný. Běžel jsem za Anaretou. Kolem pobíhaly nejasné postavy a poruchy ve vidění se objevovaly stále častěji. Celá obloha byla temná. Mezi stromy jsem zahlédl šedivé bytosti. Držely v rukou jakési žhnoucí a praskající předměty ve tvaru poloviny loukoťového kola. Vypadalo to, že půlbruč je jedním živým elektrickým výbojem. Rychle jsem utíkal ke skále, doufal jsem, že se tam ukryji v nějaké jeskyni. Tohle přece není můj problém, nechci se do ničeho namočit! Proč bych jim měl pomáhat, když tomu ani pořádně nerozumím.

V ten okamžik se přihnala první vlna nájezdníků. Prostranství od skály až k patě lesa bylo rázem modrošedé. Spatřil jsem několik známých VÍCEMĚRNÝCH, jak se jich dotkla obruč těch podivných útočníků. Okamžitě znehybněli a získali šedou barvu, přesně takovou, jako měli sami nájezdníci.

Uprostřed útočících šiků jsem zahlédl vysokou postavu s rozevlátými vlasy. V ruce třímala zbraň, ale jinou než ostatní. Jakýsi meč, anebo luk. Nedokázal jsem to k ničemu přirovnat. Z obou konců rukojeti se rozbíhala do oblouku vytažená čepel podobající se té u turecké šavle. Jiskřila stejně jako oblouky útočníků, navíc však vydávala syčivý zvuk. Kolem mne prolétla Anareta s jakousi vysokou holí a za jejím pasem jsem rozeznal otevřenou okovanou brašničku. Tu, co jsem si tak neopatrně prohlížel, když jsem se poprvé setkal s Hylegem u Dračí skály. Zhlédla mne koutkem oka.

„Zmiz někam, nemohu tě provést branou zpět, zemřeš tu,“ křikla na mě a běžela honem dál.

Zalezl jsem ještě hlouběji mezi kameny. Přišlo mi to celé neskutečné. Pořád jsem nemohl uvěřit, že by mi něco doopravdy hrozilo. Kolem se ale zuřivě bojovalo. Hyleg, Almuten a Anareta stáli ve vrcholech pomyslného trojúhelníku, každý na jednom konci strže a uprostřed kotliny, a měli v rukou ty vysoké tyče. Ano, vzpomněl jsem si, vypadaly jako berly, nahoře byly i tak zakroucené. Uprostřed se něco třpytilo, snad kámen, ze kterého se k další berle vinula tenká zářivá elektrická stuha. Takto byly všechny tři berly propojeny. Od dvou krajních se začala podél stuhy odlupovat jemná síťovina a rozprostírala se nad hlavami útočníků jako široký bič ze záclon složených z tisíců drobkounkých jiskřiček čistého ohně. Ten bič najednou nehlučně padal. Každý, koho se dotkl, rázem znehybněl a jeho kolo v rukou zhaslo.

Nepřátel však stále přibývalo. Anareta s Almutenem a Hylegem ještě několikrát rozeseli zkázu mezi útočníky, jenže další a další řady se valily z lesa. Jejich vůdce si všiml, že část jednotky byla zneškodněna, a zařval. Jeho řev se nepodobal ničemu, co bych znal. Pokud měl mít bojový pokřik zastrašující účinek, vyšel dokonale. Poprvé jsem pocítil, co to znamená, když tuhnou svaly hrůzou a krev v žilách. Velitel chvíli podmračeně sledoval bitvu na planině a pak vykřikl příkaz zadním vojákům. Přední řady se začaly roztahovat do šířky, obklíčily celou mýtinu od strže až k potoku. V zadních řadách zavládlo vzrušení. Pro tmou a stromy jsem neviděl, co se tam děje. Brzy nato však začaly jedna vedle druhé dopadat jakési zářivé sítě na místo, kde krátce předtím stála Anareta. Po dopadu se rozvinuly a jako chapadla obrovských chobotnic se snažily najít v nejbližším prostoru svůj cíl. Při každém pohybu vydávala jednotlivá vlákna syčivý zvuk a zem v jejich stopách náhle ztmavla.

Anareta už zatím kryla poslední řady prchajících VÍCEMĚRNÝCH. Ani Hylegovu, ani Almutenovu berlu jsem již nespatriil. Nemohl jsem se vůbec pohnout. Zleva, odkud mne Anareta přivedla, vyběhl houf dívek. Týchž, co se ráno koupaly v potoce. Darea byla mezi nimi. Vůdce nepřátel si jich okamžitě všiml a škodolibě se uchechtl. Zadní

řady jeho vojska právě obklíčily celý prostor. Děvčata neměla, kam by utekla. Vykřikl něco na své lidi a já ke svému úžasu zjistil, že mu rozumím.

„HAUZÁKA nemáme, aspoň je chytte,“ a rukou ukázal směrem ke svým lidem. Byl jsem v šoku. Proč chtějí mě? Do čeho jsem se to zase zapletl? Někteří útočníci sledovali Anaretu a VÍCEMĚRNÉ. Další tři nebo čtyři se rozběhli k dívkám. Jakmile se jich dotkly obruče žhavých kol, dívky jako by se přikrčily a změnily barvu. Do jejich výrazu se vkradl přízrak smrti. Nevěděl jsem, co mám dělat. Poslední dvě z celého houfu byly ještě schopné utíkat. Vedle nich dopadaly loukoťové zbraně, jak je útočníci házeli. Sykotem zvětšovaly svůj obvod, až obsáhly již zasažené dívky. Darea s přítelkyní hbitě uskakovaly, sil jim však kvapem ubývalo. Viděl jsem, jak se jejich těla napínají.

Najednou mi porucha přerušila jasné vnímání situace na bojišti a zřejmě i zatemnila můj úsudek. Viděl jsem jen barevné rotující spirály čisté energie. Pak se na zlomek vteřiny vidění vrátilo a já koutkem oka zahlédl, jak se k Darei blíží velitel útočníků. Oslepen vztekem jsem vyskočil z úkrytu a vyrazil proti němu. Všechno kolem najednou podivně ztichlo. Jako by se zmrazilo. Překvapeně jsem dobíhal ke šklebící se postavě. Darea vykřikla. Spíš v úžasu než strachem o sebe. Zdolal jsem polovinu vzdálenosti mezi námi, když vtom se ke mně řítily z boku dva útočníci s loukotěmi. Nebyl čas na hrdinství, padl jsem na zem, abych se vyhnul úderu. Byl jsem tehdy strašně neohrabaný – ale i hloupý. Samozřejmě, zareagovali rychleji než já! Sklonili zbraně. No a já jim ležel u nohou! Už jsem nemohl utéci. Bezmocně jsem se bránil rukama. Mé ruce pronikly jakýmsi chmýřím, prsty marně tápaly po něčem pevném. V uších mi zněl smích jejich velitele. Dostal jsem strašný vztek, že umřu úplně zbytečně! Náhle jsem nahmatal něco pevného a sevřel to vši silou. Trhl jsem rukou, protáhl se pod nohama útočníků a hnál se k nepřátelskému vůdci.

Rozkročen mne klidně očekával. V ruce držel svou podivnou syčící dvoubřitou zbraň. Vrhл jsem se mu po krku. Zbraň mne ale zasáhla přesně do hrudi. Když jsem se propadal v bolestech do tmy, zaregistroval jsem pouze dvě věci: neuvěřitelně odporný hlas, který mi syčel do ucha, že postupu sjednocení nezabrání ani HAUZÁK vyučený Gharmem, ani jeho další přísluhovači, a ještě Dareu s přítelkyní, jak běží po vrcholu srázu, tam, kde se nacházely pokusné kameny z ranní výuky. Celý svět se mi vzápětí rozpadl na rotující kotouče barev, které neustále zpomalovaly svůj pohyb. Pokusil jsem se o křečovitý úsměv. Alespoň něco jsem dokázal. Maně jsem si uvědomil, jak se Almuten divil mému holedbání, že jsem Anaretě pomohl. Mohl jsem se učit, to ano. Ale pomáhat jen tehdy, až budu něco umět.

„Ta bolest a spirály, jejichž rotace se stále více zpomaluje, budou asi předzvěstí života pozvolna prchajícího kamsi do neznáma,“ pomyslel jsem si a chtěl pohnout rukou. Neměl jsem ruku. Chtěl jsem si prohlédnout místo, kam mne řála ta podivná zbraň. Neměl jsem žádnou hrud'. A spirály se sotva otáčely. Chtěl jsem usnout, ale nemohl jsem zavřít oči. Neměl jsem oči. Spirály se pomalu zastavily. Byl konec!